

Neofascisme i Det Hvide Hus

Skrevet af: **John Bellamy Foster** | Offentliggjort: 15. juni 2017

(Oversat fra engelsk med tilladelse fra Monthly Review's redaktion. Oprindeligt offentliggjort i Monthly Review, April 2017 (Volume 68, Number 11))

En skygge af noget kolossalt og truende begynder at lægge sig over landet. Kald det skyggen af et oligarki, om du vil, det er det nærmeste, jeg kan komme det. Hvad dets natur kan være, nægter jeg at forestille mig. Men det jeg ville sige var dette: Du befinder dig i en farlig situation. Jack London, *The Iron Heel*, Chicago: Lawrence Hill Books, 1907, 67-68

Ikke blot en ny regering, men en helt ny ideologi har nu indtaget Det Hvide Hus: neofascismen. Den ligner på visse måder Italiens og Tysklands klassiske fascisme fra 1920'erne og 30'erne, men med særlige historiske træk, der udspringer af USA's politiske økonomi og kultur ved indgangen til det enogtyvende århundrede. Denne neofascisme repræsenteres, efter min mening, af præsidenten selv, hans nærmeste rådgivere og nogle af nøglefigurerne i hans regering.[1] Fra et bredere sociologisk perspektiv afspejler den den vælgerbase, de klassekonflikter, forbindelser og den racistiske, fremmedfjendske nationalisme, der bragte Donald Trump til magten. Den neofascistiske diskurs og politiske praksis bliver nu åbenlys hver dag i hadefulde angreb på dem, der undertrykkes af racismen, på indvandrere, kvinder, folk med forbindelse til LGBTQ (lesbiske-bøsser-biseksuelle-transseksuelle red.), miljøforkæmpere og arbejdere. Angrebene har været ledsaget af en vedvarende kampagne for at bringe retsvæsenet, de statslige medarbejdere, militæret og efterretningstjenesterne og pressen på linje med denne nye ideologi og politiske virkelighed.

Hvem udgør den sociale basis for det neofascistiske fænomen? En Gallup-analyse og CNN exit-polls har vist, at støtten til Trump ved præsidentvalget hovedsageligt kom fra mellemlagene i befolkningen, dvs. fra den laveste middelklasse og privilegerede dele af arbejderklassen, primært dem med årlige husstandsindkomster over medianniveauet på omkring 56.000 dollars. Trump fik mange stemmer fra vælgere med indkomster mellem 50.000 og 200.000 dollars om året, især i gruppen mellem 50.000 og 99.999, og fra vælgere uden college uddannelse. Af de vælgere, der opfattede deres økonomiske situation som dårligere nu end for fire år siden, vandt Trump 77 procent af stemmerne.[2] En analyse foretaget af Jonathan Rothwell og Pablo Diego-Rosell fra Gallup, som blev opdateret bare få dage før valget, viste at i modsætning til gennemsnitlige republikanske vælgere kom den stærkeste støtte til Trumps fra relativt privilegerede, hvide mandlige arbejdere fra virksomheder med en stor andel af faglært arbejdskraft - herunder "produktion, bygge- og anlægsvirksomhed, installation, vedligeholdelse og reparation og transport" - som har en løn, der ligger over medianindkomsten, og var mere end 40 år gamle. [3] I de fem såkaldte "Rustbælte" stater (Iowa, Michigan, Ohio, Pennsylvania og Wisconsin), hvor stemmerne afgjorde valget til Trumps fordel, steg andelen af republikanske stemmer med 300.000 blandt vælgere, der tjente 50.000 dollars eller mindre i forhold til 2012. Samtidig mistede demokraterne mere end tre gange så mange vælgere fra denne demografiske gruppe som republikanerne vandt. Intet af dette var dog nok til at give Trump det største antal stemmer samlet set. Han tabte her med næsten 3 millioner, men opnåede det forspring, han havde brug for i valgmandskollegiet.

På nationalt plan vandt Trump de hvide stemmer og de mandlige stemmer med afgørende marginer og havde sin stærkeste støtte hos landdistrikternes vælgere. Både protestanter og katolikker foretrak den republikanske præsidentkandidat, men hans stærkeste støtte kom fra hvide evangeliske kristne (80 procent). Et stort flertal af krigsveteraner gik også ind for Trump. Blandt dem, der

betragter indvandring som landets mest presserende problem, fik Trump ifølge CNN's exit polls 64 procent af stemmerne; Blandt dem, der opfattede terrorisme som det vigtigste spørgsmål, 57 procent.[4] Valgkampen var stærkt præget af både åbenlys og indirekte racisme, der ikke alene kom fra den republikanske kandidat selv, men også fra hans nært beslægtede og familie, mens den næppe forekom blandt demokraterne. Donald Trump Jr. tweetede gentagne gange højreorienterede, nazistiske, white supremacist slogans, som et åbenlyst politisk skaktræk. Trumps egne kun lidt mere moderate angreb på muslimer og mexicanere og hans alliance med Breitbart pegede i samme retning.[5]

Som Gallup-rapporten påpegede:

"I en undersøgelse [Richard F. Hamilton, Who voted for Hitler ?] af det måske mest berygtede [nationalistiske] parti, afslører de geografiske stemmemønstre, at de fleste af de politiske tilhængere af Adolph Hitlers Nationalsocialistiske parti i landområderne fandtes blandt protestanter, og i byområderne var det folk fra den lavere middelklasse, som var beskæftigede i administrative erhverv eller var ejere af små virksomheder. Hverken de rige eller de fattige var særligt tilbøjelige til at støtte nazistpartiet, og selv blandt kristne var den religiøse identitet vigtig". [6]

Den klare implikation af disse bemærkninger var, at sammensætningen i Trumps tilhængere svarede til dette generelle mønster. Ifølge Hamilton-undersøgelsen antages det generelt, at "den lavere middelklasse (eller småborgerskabet) gav Hitler og hans parti den afgørende støtte." [7]

Hitler støttede sig også på et mindretal af arbejderklassen, men først og fremmest på de mere privilegerede arbejdere. Hans vigtigste støtte kom imidlertid fra den lavere middelklasse eller småborgerskabet, der selv om de repræsenterede et stærkt arbejderfjendsk, racistisk og anti-establishment perspektiv alligevel tilpassede sig kapitalen. Hitler fik også støtte fra overbeviste protestanter, vælgere i landområderne, handicappede veteraner og ældre vælgere eller pensionister.[8]

Parallellerne med Trump-fænomenet i USA er således helt klare. Opbakningen til Trump kommer primært hverken fra et flertal i arbejderklassen eller kapitalistklassen - selv om sidstnævnte for det meste har forliget sig med hans politik, da det først og fremmest er dem, der vil nyde godt af den. Når de først har sat sig på magten, har de fascistiske bevægelser historisk set brudt forbindelsen til de mere radikale lag i middelklassen, der hjalp dem med at komme til magten, og snart allieret sig med toppen af forretningslivet - et mønster, der allerede har manifesteret sig i Trumps regering.[9]

På trods af disse meget brede ligheder adskiller fascismen i det nutidige USA sig på væsentlige punkter fra dens forgængere i det tidlige tyvende århundredes Europa. Det er på mange måder en unik og selvstændig form. Der er ingen paramilitær vold i gaderne. Der er ingen sorte eller brune skjorter, ingen nazistiske stormtropper. Der er faktisk ikke noget separat fascistisk parti.[10] I dag er verdensøkonomien heller ikke domineret af national monopolkapitalisme, som i den klassiske fascistes tid, men af en mere globaliseret monopolistisk finanskapitalisme.

Efter sit nederlag i Første Verdenskrig befandt Tyskland sig i 1930'erne midt i Den Store Depression og skulle genoptage sin kamp for økonomisk og imperialistisk hegemoni i Europa. I modsætning hertil har USA i dag, efter længe at have indtaget positionen som verdens hegemon, oplevet en længere periode med imperialistisk tilbagegang kombineret med økonomisk stagnation. Dette udstikker en anderledes udviklingsvej. Det Hvide Hus's "America First" -politik, der blev udfoldet i Trumps tiltrædelsestale, med sin karakteristiske fascistiske "palingenetiske form for ultra-nationalisme" ("palingenese" betyder "genfødsel") er ikke rettet mod dominans i Europa og dets kolonier, som i det nazistiske Tyskland, men mod at genoprette USA's globale magt, hvilket fører direkte i retning af imperialismens "potentielt mest dødbringende fase". [11]

Et andet særtræk ved dagens neofascisme er klimaforandringskrisen - hvis eksistens Det Hvide Hus benægter. I stedet for at forsøge at løse problemet, har den nye regering, støttet af fossil-kapitalfløjen i det Republikanske parti, lige ud erklæret, at menneskeskabte klimaændringer ikke eksisterer. Man har valgt at trodse hele verden i denne henseende og afvise den globale videnskabelige konsensus. Det har givet anledning til dyb bekymring hos Atomic Scientists Bulletin om at den samme irrationalisme kunne tænkes at omfatte brugen af atomvåben, og man har derfor netop flyttet sit dommedagsur 30 sekunder tættere på "midnat".[12]

Selv om Det Hvide Hus nu af alle de ovennævnte grunde bedst kan beskrives som neofascistisk, gælder dette ikke hele den amerikanske stat. Kongressen, domstolene, det civile bureaukrati, militæret, staten og de lokale regeringer og det, der ofte efter Louis Althusser kaldes det "ideologiske statsapparat" - herunder medierne og uddannelsesinstitutionerne - skulle ensrettes før en fuldt ud neofascistisk stat kunne operere på sine egne voldelige vilkår.[13] Der er dog ingen tvivl om, at det liberale eller kapitalistiske demokrati i USA er truet. På det politiske systemniveau befinder vi os, som politologen, Richard Falk, har udtrykt det, i et "præ-fascistisk øjeblik".[14] Samtidig er der stadig grundlag for organiseret, juridisk modstand i staten og i civilsamfundet.

Her er det afgørende at forstå, at fascismen ikke på nogen måde blot er en politisk afvigelse eller uregelmæssighed, men historisk har været en af de to vigtigste politiske styreform, som har været taget i anvendelse af de regerende klasser i de avancerede kapitalistiske stater.[15] Siden slutningen af det nittende århundrede har kapitalistiske stater, især større imperialistiske magter, generelt været liberale demokratier - resultatet af en form for ligevægt mellem konkurrerende sociale sektorer og tendenser, hvor den kapitalistiske klasse i kraft af sin kontrol over økonomien og på trods af statsmagtens relative autonomi, er i stand til at hævde sin hegemoni. Langt fra at være demokratisk i nogen egalitær forstand har det liberale demokrati skabt et betragteligt rum for fremvæksten af et plutokrati, dvs. de riges styre, som imidlertid har været begrænset af indrømmelser til den brede befolkning i form af demokratiske former og rettigheder.[16] Selvom den har holdt sig inden for det liberale demokratis rammer, har den neolibérale æra siden 1980'erne alligevel været forbundet med historisk voldsomme stigninger i uligheden.[17]

Det liberale demokrati er imidlertid ikke den eneste levedygtige styreform i avancerede kapitalistiske stater. I perioder med systemisk krise, hvor ejendomsrelationerne er truede - som f.eks. under 1930'ernes Store Depression eller de seneste årtiers stagnation og finansialisering, kan betingelserne for fascismen være tilstede. Desuden er fascismen, dengang som nu, altid et produkt af en større sammenfletning mellem monopolkapital og imperialismen, der er forbundet til kampen om hegemoni inden for den kapitalistiske verdensøkonomi. En sådan krise omkring det globale hegemoni, hvad enten den er virkelig eller indbildt, fremmer ultra-nationalisme, racisme, fremmedhad, ekstrem protektionisme og hyper-militarisme, der fører til undertrykkelse hjemme og geopolitiske stridigheder i den globale sammenhæng. Det liberale demokrati, retsstaten og selve eksistensen af en levedygtig politisk modstand kan under disse betingelser blive truet.

Under sådanne forhold forholder det sig som Bertolt Brecht forklarede, "Modsætninger er vores håb!"[18] Det er derfor nødvendigt at stille spørgsmålet: Hvad er de specifikke modsætninger i neofascismen i Trump-æraen? Hvordan er de relateret til den mere omfattende krise i den amerikanske politiske økonomi og det amerikanske imperium? Og hvordan kan vi udnytte disse modsætninger til at skabe en stærk, forenet modstandsbevægelse?

Den klassiske fascistiske Gleichschaltung

"Fascismens modsætning", skrev Paul Sweezy til Paul Baran i 1952, "er borgerlig demokrati, ikke feudalisme eller socialisme. Fascisme er en af de politiske former, som kapitalismen kan antage i sin monopol-imperialistiske fase." [19] Fascismen, det være sig i dens klassiske eller nuværende form,

går videre end til blot og bart at være højreorienteret politik. Dette fører, som Baran svarede til Sweezy, til det signifikante spørgsmål om "det springende punkt", der markerer det kvalitative brud mellem det liberale demokrati og fascismen (og i dag mellem neoliberalisme og neofascisme). Den komplette udvikling af en fascistisk stat, forstået som en historisk proces, kræver en overtagelse af statsapparatet i dets helhed og derfor eliminering af enhver reel magtdeling mellem dets forskellige institutioner, af hensyn til kampen for national såvel som global dominans.[20] Efter at have sikret sig et brohoved i regeringen og i særdeleshed den udøvende magt, har fascistiske bevægelser historisk brugt semilegale midler, brutalitet, propaganda og intimidering som metoder til at opnå ensretning, mens storkapitalen har set den anden vej eller endog ydet direkte støtte. Ved en fuldstændig fascistisk overtagelse elimineres den allerede ufuldstændige beskyttelse af enkeltpersoner, som ydes af det liberale demokrati, sammen med den politiske opposition.

Ejendomsretten bliver imidlertid altid forsvaret under fascismen - bortset fra hos dem, der er racistisk, seksuelt eller politisk forfulgte, og hvis ejendom ofte konfiskeres - og storkapitalens interesser styrkes.[21] De politiske magthavere styrer mod, hvad man i den nazistiske ideologi kaldte en "totalitær stat" organiseret omkring den udøvende magt, mens den grundlæggende økonomiske struktur forbliver uberørt.[22] Den fascistiske stat i sin ideelle selvforståelse er således "totalitær", og reducerer det politiske og kulturelle apparat til en ensartet magtinstans, men lader økonomien og kapitalistklassen stort set fri for indblanding, og konsoliderer endog kapitalens monopolistiske fraktions dominans.[23] Statens formål under disse omstændigheder er at undertrykke og disciplinere befolkningen, samtidig med at den beskytter og fremmer kapitalistiske ejendomsforhold, profitter og akkumulation og etablerer grundlaget for imperialistisk ekspansion. Som Mussolini selv erklærede: "Det fascistiske regime har ikke til hensigt at nationalisere eller endnu værre bureaukratisere hele den nationale økonomi, det er nok at kontrollere den og disciplinere den gennem virksomhederne Virksomhederne sørger for disciplinen, og staten vil kun overtage kontrollen med de sektorer, der har tilknytning til forsvaret, hjemlandets eksistens og sikkerhed. "[24] Hitler udtalte ligeledes: "Vi står for fastholdelse af den private ejendom Vi skal beskytte det frie erhvervsliv som den mest hensigtsmæssige, eller rettere den eneste mulige økonomiske orden. "[25]

Faktisk var salg af statslig ejendom en nazistisk politik der ofte overses. Begrebet privatisering (eller "reprivatisering") af økonomien, som nu er et af neoliberalismens kendetegn, fik først udbredelse i det fascistiske Tyskland, hvor kapitalistiske ejendomsforhold forblev urørlige, selvom den nye fascistiske statsstruktur afviklede liberale demokratiske institutioner og opbyggede en krigsøkonomi. Da Hitler kom til magten, var en stor del af den tyske økonomi statsejet: sektorer som stål- og kulindustrien, rederier og bankvirksomhed var stort set nationaliseret. Under Hitler blev Den Forenede Stålforsvaltning efter få år privatiseret, og i 1937 blev alle store banker privatiseret. Alt dette øgede kapitalens magt og omfang. "Den praktiske betydning af overførsel af offentlige virksomheder til private hænder", skrev Maxine Yapple Sweezy i en stor undersøgelse af den nazistiske økonomi i 1941, "var således, at kapitalistklassen fortsatte med at tjene som kilde til akkumulation af indkomst . Profitskabelse og overførsel til privateje har desuden bidraget til konsolideringen af nazistpartiets magt. "[26] Som Nicos Poulantzas bemærkede i *Fascism and Dictatorship*, "fastholdt nazismen det lovmæssige grundlag når det drejede sig om beskyttelse af den kapitalistiske orden og privat ejendom." [27]

Selv om privatiseringen inden for industrien var afgørende for fascismens fremvækst i Tyskland og dermed koncentrerede kapitalistklassens økonomiske magt yderligere, var det konsolideringen af det nazistiske styre i selve staten, der gjorde det muligt fuldstændigt at nedbryde den liberale demokratiske orden. Denne proces, kendt som Gleichschaltung ("ensretning" eller "synkronisering"), definerede den periode hvor den politiske orden blev konsolideret i årene 1933-34. Dette indebar politisk integration af hver eneste af statens enkelte enheder, herunder parlamentet, retsvæsenet,

det civile bureaukrati, militæret og de lokale og regionale regeringer og dette blev udvidet til også at omfatte de store organer i det ideologiske statsapparat i civilsamfundet eller de uddannelsesmæssige institutioner, medier, fagforeninger med mere. [28] Denne ensretning blev gennemført ved hjælp af en kombination af ideologi, intimidering, tvungent samarbejde og tvang, som regel ved at man pressede de pågældende institutioner til at "rydde op i deres egne rækker." Den førende nazistiske jurist, Carl Schmitt, udformede de to ledende principper for Gleichschaltung i Tyskland: (1) fjernelsen af "ikke-Ariere" og (2) Führer princippet (som placerer lederen over de skriftlige love). I løbet af denne periode legitimerede en form for juridisk dække konsolideringen af magten. Dette juridiske dække blev i vid udstrækning lagt til side senere. Som Schmitt forklarede det, var formålet med Gleichschaltung enhed og renhed, opnået gennem "udryddelse af forskellighed". [29]

Gleichschaltung i Tyskland var samtidigt rettet mod alle statslige institutioner og det ideologiske statsapparat, men gennemløb flere faser eller kvalitative brud. Rigsdagsbranden, der brød ud kun en måned efter at præsident Hindenburg i januar 1933 havde udnævnt Hitler til kansler, førte til formuleringen af to forordninger, der gav en juridisk legitimering af brud på forfatningen. Disse forordninger blev yderligere legitimeret af Aktiveringsloven, eller "Lov Om at Eliminere Farer for Nation og Rige" i marts 1933, som gav Hitler eneret til at vedtage love uafhængigt af Rigsdagen. Dette blev snart ledsaget af arrestation og udrensning af politiske modstandere. Også i denne periode blev der taget initiativ til "Loven for Genopbygning af de Offentlige Tjenester", som tillod at Gleichschaltung blev taget i brug over for alle offentligt ansatte. Denne første fase af ensretning sluttede i juli 1933 med afskaffelsen af alle andre politiske partier end det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti.[30]

Anden fase havde som mål at etablere kontrol med og ensretning af militæret, universiteterne, pressen og andre sociale og kulturelle organisationer. Ikke blot konsoliderede Hitler sin kontrol over militæret (Wehrmacht), men i forsøget på at bringe militæret på linje med med det nazistiske projekt erklærede han i december 1933, at hæren var "nationens eneste våbenbærer", og underminerede dermed grundlaget for nazistpartiets paramilitære, brunskjorte-fløj, SA (Sturmabteilung, "Assault Division" eller Stormtropper) .[31]

"Udryddelsen af forskelligheden" inden for de store kulturinstitutioner illustreres bedst af universiteternes overtagelse af nazistiske doktriner. Som rektor ved Universitetet i Freiburg fik den tyske filosof Martin Heidegger i 1933 overdraget gennemførelsen af Gleichschaltung som sin vigtigste opgave. Heidegger udførte denne funktion til punkt og prikke, og hjalp til med at rense ud på universitetet og fordømme sine egne kolleger. I disse år arbejdede han tæt sammen med Carl Schmitt på at fremme den nazistiske ideologi, og hjalp til med at rationalisere antisemitismen ligesom han forestod symbolske afbrændinger af bøger.[32]

Den tredje afgørende fase i Gleichschaltung var den blodige udrensning af SA, som fandt sted fra 30. juni til 2. juli 1934 og den efterfølgende etablering, især efter Hindenburgs død i august samme år, af Hitler som den ultimative lovgiver, som det blev fejret i Schmitts artikel " Føreren sikrer loven. " Fra dette tidspunkt blev det fascistiske styre konsolideret i alle statens vigtigste institutioner og civilsamfundets overordnede ideologiske organer.[33]

Andre fascistiske stater har fulgt en lignende, men mindre totaliserende bane. "I den langt langsommere [og mindre komplette] proces med konsolidering af det fascistiske styre i Italien", skriver Robert O. Paxton i *The Anatomy of Fascism*, " var det kun fagforeningerne, de politiske partier og medierne der fuldt ud blev " ensrettede. " " [34]

Trump's Gleichschaltung

Mange af disse udviklinger var specielle for Europa i 1930'erne, og det er usandsynligt, at de vil genopstå i vore dage. Ikke desto mindre har neofascismen også i dag som mål at gennemføre et skifte i det avancerede kapitalistiske systems styreform, hvilket kræver en effektiv opløsning af den liberale demokratiske orden og at den erstattes med et styre af repræsentanter for det, der nu kaldes "det alternative højre (alt-right)", som åbent plæderer for racisme, nationalisme, modstand mod miljøaktivisme, kvindeundertrykkelse, homofobi, politivold og ekstrem militarisme.

Det dybere motiv for alle disse former for reaktion er imidlertid undertrykkelsen af de arbejdende. Bag Trumps appel til det alternative højres intolerance ligger et ønske om øget privatisering af alle statens økonomiske funktioner, styrkelse af de store virksomheders magt og omlægning til en imperialistisk udenrigspolitik som i højere grad er baseret på racemæssige overvejelser. Men for at realisere en sådan neofascistisk strategi er det nødvendigt at gennemføre en ny form for Gleichschaltung, hvor forskellige institutioner - kongressen, retsvæsenet, det civile bureaukrati, statslige og lokale myndigheder, militæret, de nationale sikkerhedsinstitutioner (the "deep state"), medierne og uddannelsesinstitutioner - alle ensrettes.[35]

Hvilke konkrete beviser er der da på, at Trumps Hvide Hus arbejder på at gennemføre neofascistiske former for styre af den kapitalistiske stat, som overskrider juridiske normer og ophæver beskyttelsen fra det liberale demokrati? Her er det nyttigt at minde os om fascismens karakteristika generelt, som den amerikanske neofascisme er en speciel form af. Som Samir Amin siger i "The Return of Fascism in Contemporary Capitalism" :

"Det fascistiske valg af styreform for en kapitalistisk stat i krise er altid baseret - per definition - på den kategoriske afvisning af "demokratiet." Fascismen erstatter altid de generelle principper, som moderne demokratiers teorier og praksis bygger på - anerkendelse af mangfoldighed af holdninger, anvendelse af valgprocedurer til flertalsafgørelser, garanti for mindretals rettigheder mv. - med modsatte værdier som handler om underkastelse under hvad den kollektive disciplin kræver og den øverste leders og hans hovedagenters myndighed. Denne værdimæssige omvendelse ledsages derefter altid af bagudskuende ideer, som kan give en tilsyneladende legitimitet til de underordningsprocedurer, der gennemføres. Proklamationen af den formodede nødvendighed af at vende tilbage til den ("middelalderlige") fortid, at underkaste sig statens religion eller til nogle formodede karakteristika for "racen" eller den (etniske) "nation" udgør en del af de ideologiske diskurser, der udnyttes af de fascistiske kræfter. "[36]

At den nye regering er tiltrukket af ultra-nationalisme og ultra-højre kan ikke bortforklares. I sin tiltrædelsestale, som var skrevet af hans rådgivere fra det alternative højre, Steve Bannon og Stephen Miller, erklærede Trump i hvad økonom Joseph Stiglitz har kaldt "historiske fascistiske overtoner":

" Fra dette øjeblik vil det være Amerika Først Vi vil styrke gamle alliancer og danne nye - og forene den civiliserede verden mod radikal islamisk terrorisme, som vi vil udrydde fuldstændigt fra Jordens overflade.... Vi skal beskytte vores grænser mod hærgen fra andre lande, som fremstiller vores produkter, stjæler vores virksomheder og ødelægger vores jobs Amerika vil begynde at vinde igen og vinde som aldrig før Fundamentet for vores politik vil være en total loyalitet over for USA, og gennem vores loyalitet over for vores land vil vi opdage vores loyalitet over for hinanden. Når man åbner sit hjerte for patriotisme, er der ikke plads til fordomme Når Amerika er forenet, er Amerika helt ustoppeligt. Der bør ikke være frygt - vi er beskyttede, og vi vil altid blive beskyttet. Vi vil blive beskyttet af de prægtige mænd og kvinder i vores militær og institutioner til håndhævelse af loven og vigtigst af alt er vi beskyttet af Gud Sammen vil vi gøre Amerika stærkt igen. Vi vil gøre Amerika velhavende igen. Vi vil gøre Amerika stolt igen. Vi vil gøre Amerika sikkert igen. Og ja, sammen vil vi gøre Amerika mægtigt igen."[37]

Trumpismens ideologiske rammer og politiske strategi er udformet af, Bannon, tidligere chef for Breitbart News og nu chefstrateg og seniorrådgiver i Det Hvide Hus, som også styrede Trumps valgkampagne i dennes sidste måneder.[38]

Bannon, der for nylig blev udnævnt til Trumps Nationale Sikkerhedsråd (Redaktionel kommentar: Den 6. april i år fjernede Trump Bannon fra det Nationale Sikkerhedsråd, men Bannon spiller stadig en væsentlig rolle som rådgiver for Trump.), har spillet en central rolle i angrebene på de mainstream medier, som ikke ejes af Rupert Murdoch. Mens omfanget af Bannon's indflydelse kan diskuteres, er hans dominans inden for regeringens indre cirkler så stor, at redaktionen i New York Times har hævdet, at han "positionerer sig selv... som de facto præsident." [39] Bannon flankeres af to andre Breitbart ideologer : Miller, seniorrådgiver for Trump (og protegé af Justitsminister Jeff Sessions) og Sebastian Gorka, viceassistent for national sikkerhed . En anden chef fra Breitbart, Julia Hahn, er blevet udpeget som "særlig assistent for præsidenten". Hun arbejder direkte under Bannon, og er kendt som "Bannon's Bannon" - en høflig henvisning til hendes rolle som uhæmmet ultrahøjre ideolog , ansat for at holde snor i kongressens republikanske medlemmer.[40]

Bannon's neofascistiske ideologi kan beskrives som bygget op omkring seks hovedkomponenter: (1) behovet for at overvinde "kapitalismens krise", især i USA, fremkaldt af "globalisme" og "kammeratkapitalisme"; (2) reetableringen af det "jødisk-kristne vesten" som den åndelige ramme for en fornyet kapitalisme; (3) fremme af ekstrem etno-nationalisme, rettet mod ikke-hvide immigranter; (4) en eksplicit identifikation med det som Bannon kalder en "global populistisk bevægelse" - dvs. den globale neo- fascisme; (5) en insisteren på, at USA er i en global krig mod "en ekspansionistisk islam" og "et ekspansionistisk Kina" - han kalder det en "global eksistentiel krig"; Og (6) forestillingen om, at fremvæksten af det alternative højre repræsenterer et quasi-mystisk "Fjerde Vendepunkt" i amerikansk historie - efter den amerikanske revolution, borgerkrigen og den store depression og anden verdenskrig.[41]

Bannon's ideologi blev mest levende præsenteret i 2014 på en konference i Vatikanet, hvor han roste den ultrahøjre "populisme" i den franske Front Nationale under Marine Le Pen's ledelse samt UKIP i Storbritannien. Han hævdede, at "jo skrapere kapitalismen er, desto bedre." Men det krævede en restaurering af det tabte jødisk-kristne "åndelige og moralske fundament Da kapitalismen stod... i sin højeste blomstring ... var næsten alle kapitalister stærke i troen på den jødisk-kristne vestlige hemisfære Sækularismen har undergravet det jødisk-kristne Vestens styrke til at forsvare sine idealer. "For Bannon var fjenden ikke bare de liberale, men også" Det Republikanske Establishment "og dets ledere , som fremmede "kammeratkapitalisme". De var de sande fjender af "middelklassen og arbejderklassen". Racismen i den bevægelse, han repræsenterede, skulle ikke benægtes helt, men " med tiden bliver alt ligesom udvandet ", efterhånden som folk finder sammen i en patriotisk alliance (mens andre udelukkes). Alt dette passer ind i en bredere forestilling om korstog: "En mægtig krig er under udvikling, en krig der allerede er global Man vil opdage, at vi befinder os i en krig af enorme proportioner." [42]

Mest bemærkelsesværdigt var den sympatiske måde, hvorpå Bannon, da han efter sin tale besvarede spørgsmål, henviste til den italienske fascist Julius Evola's ideer, en inspirationskilde til og tilhænger af Mussolini, og senere af Hitler. Evola fremstod efter Anden Verdenskrig som en som en ledende figur i den neofascistiske Traditionalistiske bevægelse i Europa - hvilket førte til at Richard Spencer, som er leder af organisationen, White Supremacist, på den alternative højrefløj i USA, gjorde ham til sin helt.[43] I 1930'erne erklærede Evola, "fascismen er for lille. Vi ville have ønsket en fascisme, som var mere radikal, mere frygtløs, en fascisme, der virkelig er absolut, baseret på ren styrke, utilbøjelig til nogen form for kompromis Vi vil aldrig kunne betragtes som antifascistiske, undtagen i det omfang at superfascisme ville svare til antifascisme. "I sine efterkrigsskrifter hævdede han, at Traditionalisterne " ikke skulle acceptere adjektivet "fascistisk" eller "neo-

fascistisk" som sådan, men snarere bør understrege deres "positive " egenskaber, der forbinder dem til de "aristokratiske" værdier i den europæiske tradition. Målet var at skabe et nyt, åndeligt "Europæisk Imperium ... Vi må skabe en enhed af kampvillige". Den ultimative hensigt var genskabelsen af traditionel suverænitæt forstået som den åndelige magt hos nationen eller patria (dv. fædreland).[44]

Bannon, som selv er en stærk fortaler for "palingenetisk ultra-nationalisme", argumenterede i tråd med Evola for, at man i "det Jødisk-Kristne Vesten" skulle genoplive "traditionalismen ... især der hvor den støtter grundlaget for nationalismen. " Vigtigst af alt , fortalte han sit publikum i Vatikanet, var genoprettelsen af det jødisk-kristne vestens lange kamp mod islam." Idet han talte om suverænitæt , sådan som Evola forstod dette begreb, sagde Bannon: "Jeg tror, at folk, især i visse lande ønsker suverænitæt for deres land, de ønsker nationalisme for deres land. "Men som han gjorde det klart, krævede dette først nedbrydningen af den politisk" styrende klasse " og af staten i dens nuværende form.[45]

For så vidt som Trumps Hvide Hus ser sig selv som bemyndiget til at slippe en neofasciststrategi for Gleichschaltung løs , efter de generelle linjer, der er beskrevet ovenfor, ville man forvente at se et angreb på de vigtigste dele af staten og det ideologiske statsapparat, der overskrider lovlige og politiske normer og forsøg på at øge præsidentens magt væsentligt. Faktisk tyder meget på, at den politiske kultur har ændret sig i den henseende i den korte periode, som regeringen har været ved magten. Alle de store statslige sektorer er blevet angrebet. Det mest ekstreme eksempel var Trumps bekendtgørelse fra den 27. januar om øjeblikkeligt forbud mod indvandring fra syv overvejende muslimske lande i Mellemøsten, som efter landsomfattende protester hurtigt blev erklæret ugyldig af de føderale domstole. Dette førte til at Trump rettede personlige angreb på individuelle dommere, for at underminere deres legitimitet i sine tilhængeres øjne - et skridt, der kunne ses som et forsøg på at ensrette retsvæsenet .[46]

Disse begivenheder blev i februar efterfulgt af Trumps bekendtgørelse, der formulerede et kvasi-juridisk grundlag for massedeportation af ca. elleve millioner personer i USA uden opholdstilladelse - endda personer der har opholdt sig i landet i længere tid, og personer som aldrig er blevet dømt for nogen forbrydelse og uden hensyntagen til deres alder . Dette skulle suppleres med regeringens længe lovede opførelse af, hvad præsidenten 28. februar i sin tale til kongressen kaldte "en mægtig, mægtig mur langs vores sydlige grænse." I dette juridiske og politiske morads overtager Trump 103 ledige stillinger inden for retsvæsenet, næsten dobbelt så mange som Obama overtog, og det giver den nye regering mulighed for at omstrukturere retsvæsenet på måder, der sandsynligvis vil fjerne forfatningsmæssige rettigheder og styrke undertrykkelsen.[47]

Trump's konflikt med de nationale sikkerhedsinstitutioner eller "efterretningssamfundet", som består af hundredtusindvis ansatte på tværs af sytten agenturer, begyndte næsten øjeblikkeligt og blev indledt af hans gentagne angreb på efterretningstjenesterne under valgkampen. I slutningen af januar udstedte han et direktiv om omorganisering af Det Nationale Sikkerhedsråd (NSC) og Homeland Security Council (HSC), hvor CIA-direktøren, direktøren for national efterretninger og formanden for Joint Chiefs of Staff blev fjernet som medlemmer af NSC og HSC's ledelseskomite; mens Bannon, chefstrategen i Det Hvide Hus, i et andet brud med gældende praksis blev indsat som medlem af ledelseskomiteen. En folkelig reaktion mod dette tvang regeringen til delvist at ændre kurs og genindsætte CIA-direktøren som medlem af ledelseskomiteen, men ønsket om at undergrave den eksisterende sammensætning af myndighed inden for de nationale sikkerhedsinstitutioner var klar.[48] I mellemtiden skabte Trump en separat skyggeagtig organisation, Den Strategiske Initiativgruppe (SIG), der i Foreign Policy beskrives som en "fraktion" inden for NSC under ledelse af Bannon og Trumps svigersøn Jared Kushner. En vigtig figur i SIG er Gorka, der er bedst kendt for sin insistensen på en krig mod "global jihadisme", som han hævder, gennemtrænger hele verden.[49]

Trump-regeringens forsøg på at destabilisere og ensrette den nationale sikkerhedsstat, har fremkaldt et modsvar i form af udbredte lækager fra sikkerhedsinstitutioner, som inden for få uger bragte Michael Flynn, Trumps oprindelige valg som national sikkerhedsrådgiver, til fald - til dels på grund af uoverensstemmelser med vicepræsident Pence og mere traditionelle republikanere. Spændingerne blev yderligere forstærket af Trumps og Bannons pludselige bestræbelser på at flytte USA's geopolitiske fokus væk fra den nye kolde krig med Rusland og i retning af en global kamp mod "radikal islam" og Kina. Selvom han har krydret sin regering med generaler for at forbedre sit forhold til militæret, forbliver Trump låst fast i en konflikt med en stor del af de nationale sikkerhedsinstitutioner.

I midten af februar bad Trump milliardæren Steve Feinberg, medstifter og administrerende direktør for Cerberus Capital Management, som bedst er kendt for at sælge halvautomatiske rifler, om han ville lede en undersøgelse for Det Hvide Hus af de amerikanske efterretningsinstitutioner - et initiativ, der blev opfattet som en udfordring af efterretningsapparatet og et forsøg på at opbygge en alternativ magtbase. Cerberus blev berygtet som moderselskab for et datterselskab som fremstillede den Bushmaster semi-automatiske riffel, som blev brugt ved drabet på tyve børn og seks voksne på Sandy Hook Elementary School i Connecticut i 2012. Cerberus har siden udvidet sin rolle i våbenindustrien og ejer også DynCorp, som er den femtestørste private leverandør af sikkerhedsudstyr til den amerikanske regering og er blevet betalt milliarder for sin oversøiske militær- og politiuddannelse. Formentlig skulle Feinberg bruge personale fra sit private militær til at "undersøge" de nationale sikkerhedsinstitutioner. I betragtning af arten af den magtkamp der tilsyneladende finder sted, er det sandsynligt, at forsøget fra Det Hvide Hus forsøg på ensretning af efterretningsinstitutionerne vil fortsætte.[50]

Resten af statsapparatet slipper ikke for den slags bestræbelser på ensretning. Der er mere end 2,7 millioner civile embedsmænd i den føderale regering. Trump-støtten Newt Gingrich udtalte, at "90 procent af bureaukraterne er imod ham." Den mangeårige medarbejder ved det republikanske parti og Trump-strateg, Roger Stone, har sagt, at "der er ikke så mange Trump-loyalister i Det Hvide Hus", hvilket gør en hurtig ændring i sammensætningen af personalet nødvendig. Endvidere er der indtil videre i det kaos, der har præget Trumps første uger i Det Hvide Hus og kravet om "loyalitet", kun fundet kandidater til få af de mere end fem hundrede poster, som skal godkendes af Senatet. Ikke desto mindre har lækager til pressen, der stammer fra statsinstitutioner, overbevist Trump-tilhængere om, at den mest presserende opgave er at fremskynde fjernelsen af civile medarbejdere, der ikke er enige med den nye regering. Ifølge Chris Ruddy, som er administrerende direktør for Newsmax og Trumps nære ven og rådgiver, "er det føderale bureaukrati i sig selv en magtfuld maskine, og de har en tendens til at have meget establishment - venlige opfattelser" - dvs. at de er modstandere af den nye alternative højre dagsorden.[51]

Dette er en del af et mere generelt angreb på det civile bureaukrati. Bannon har erklæret, at en "ny politisk orden" er nært forestående og taler om "økonomisk nationalisme" og om at gennemføre en "dekonstruktion af den administrative stat." Regeringen, siger han, vil konstant slås for en sådan "dekonstruktion". [52] Undermineringen af det civile bureaukrati har været mest udtalte i miljøagenturernes, først og fremmest fordi man der kan lægge hele afdelinger under øksen. På et møde med virksomhedsledere kort efter hans tiltræden nævnte Trump, at hans regering planlagde at reducere statslige reguleringer af erhvervslivet med "75 procent" og "måske mere." [53] Udover finansiel deregulering er planen at gå efter miljøregler i særdeleshed og også efter miljøforkæmpere inden for det føderale bureaukrati.

Myron Ebell, som er leder af Competitive Enterprise Institute, et vigtigt organ for klimabenægtelse og en vigtig rådgiver for Trump om miljøforhold, har erklæret, at miljøbevægelsen er "den største trussel mod frihed og velstand i den moderne verden" og har angrebet klimaforskere og andre

medlemmer af hvad han kalder "ekspertariatet", med det formål at få dem fjernet fra regeringen.[54] Ebell er gået så vidt som til at karakterisere pavens rundskrivelse om klimaændringer som "venstreorienteret vås". [55] Denne anti-establishment retorik, der er en så vigtig ingrediens i Trump-kampagnens succes, bruges nu til at retfærdiggøre nedskæringer på 20-25 procent i Environmental Protection Agency's (EPA) budget og 17 procent i National Oceanic and Atmospheric Administration.

Trump har kaldt menneskeskabte klimaforandringer, som der blandt forskere er en næsten universel konsensus om, for "fup". Scott Pruitt, EPA's nye leder og en ivrig klimabenægter, er også historisk set en af agenturets vigtigste fjender, som har sagsøgt EPA mange gange for at blokere for regler om begrænsning af forurening. På samme måde er Rick Perry, den nye chef for Department of Energy, og tidligere guvernør i Texas, en kendt klimabenægter, der endog har hævdet, at planeten bliver koldere. Han har engang opfordret til at nedlægge den afdeling han nu leder. Under skiftet i Det Hvide Hus blev et spørgeskema fra den nye regering sendt til medarbejderne i Energiministeriet. Formålet med spørgeskemaet var at finde frem til dem, der havde været involveret i arbejde, som havde forbindelse til klimaforandringer, og var tydeligvis et forsøg på at skræmme forskerne. Der forventes en omfattende udrensning i de dele af den føderale regering der har relation til miljøbeskyttelse, hvor hele agenturer som fokuserer på spørgsmål som klimaforandringer bliver nedlagt og medarbejderne mobbet til at rette ind. Republikanerne i Kongressen har for nylig genoplivet en hedengangen lov fra 1876, som gør det muligt at reducere føderale medarbejderes lønninger til 1 dollar om året, hvilket opfattes som et våben, man kan true offentligt ansatte med. Under tiltrædelsen antydede Trump-holdet, at NASA's Goddard Institute of Space Studies, som måske er verdens førende center for klimaforskning, ville blive omdirigeret til at forske i det ydre rum. Under disse betingelser kan der ikke herske nogen tvivl om, at klimaforskning næsten vil blive forbudt inden for statslige organer, fordi de opfattes som i modstrid med strategien i Det Hvide Hus med America First.[56]

Trump's regering er tydeligvis klar til at overskride alle juridiske normer for at begrave miljøbevægelsen, på trods af hvad befolkningen ønsker og planeten har brug for. En af regeringens første handlinger var at udstede en ordre til Army Corps of Engineers om "hurtigt at undersøge og godkende" Dakota Access pipelinen, der skal bores under Missouri River, ved Standing Rock, North Dakota. Man omgør på denne måde tidligere beslutninger og underkender miljøinteresser og den modige modstand fra de indianske ledede beskyttere af vandløb. Når den føderale regering nu støtter staten North Dakota i dennes iver for at presse rørledningen igennem uanset hvad, er der ikke megen tvivl om, at fredelige protester for at stoppe etableringen af rørledningen i stigende grad vil blive mødt med magt. [57]

Cornel West har talt om det "repressive apparat", som definerer Trumps regering. "Det er den neo-fascistiske dimension af det. Det er ikke kun angrebet på pressen," fortalte West til sit publikum på W. E. B. DuBois Institutttet, ved Harvard Universitetet. "Han kommer efter nogle af os. Vi må sige som DuBois, som Frederick Douglass, og som de navnløse og anonyme frihedskæmpere af alle farver, at vi kan rejse os Jeg nægter at acceptere Donald Trump og hans neo-fascistiske projekt. "[58] Hvordan og med hvilken hastighed den nye regering vil slippe denne undertrykkelse løs er stadig uklart, selvom det massive omfang af deportationer af indvandrere uden opholdstilladelse - som forventes at blive langt større end det var tilfældet under Obama - og den næppe skjulte racisme, der animerer dem, allerede er tydelig. Der er ikke megen tvivl om, at Trump-administrationen vil styrke det nye Jim Crow-system med racistisk masseindespærring. Han har insisteret på at der er behov for yderligere privatisering af de føderale fængsler - noget der allerede er indført i politikken af Justitsminister, Sessions. Før valget af Trump skrev så mange som 141.000 mennesker under på en anmodning sendt til Obama's Hvide Hus - ihærdigt støttet af Breitbart - med krav om, at organisationen, Black Lives Matter, blev opført på listen over terrororganisationer.

Trump insisterede selv forud for valget på, at Black Lives Matter var en "trussel", og at den amerikanske justitsminister burde blive bedt om at gøre noget ved det, idet man kunne starte med at "undersøge det, for det er virkelig et problem", og han understregede behovet for massiv overvågning. Han har også været fortaler for udvidet racemæssig profilering af politiet over hele landet.[59]

Et lækket udkast til en bekendtgørelse om religionsfrihed, der blev udarbejdet af regeringen, foreslog en omfattende udvidelse af undtagelser fra religionsfrihed i føderale love, så enkeltpersoner og organisationer lovligt kunne diskriminere adgangen til varer og tjenesteydelser i forbindelse med abort, prævention, ægteskab mellem personer af samme køn og beskyttelse af LGBTQ-folk. En sådan bestemmelse ville underminere et stort antal føderale love.[60] Neil Gorsuch, Trumps kandidat til den amerikanske højesteret, er en stærk fortaler for at tillade brugen af religionsfrihed til at retfærdiggøre virksomheders undertrykkende handlinger og afskedigelser.[61]

Samtidig blev der forberedt et angreb på fagforeningerne, især de offentligt ansattes fagforeninger. Republikanerne i Kongressen foreslår, støttet af Trump, en national lov om "retten til arbejde", der tager sigte på at fjerne finansieringen af fagforeningerne ved at gøre det muligt for arbejdere at være nassere, der nyder godt af de fordele, som er resultater af fagforeningernes forhandlinger med arbejdsgiverne, uden at være forpligtet til at støtte fagforeningen med "kontingenter" - så fagforeningerne kan drives ud i en økonomisk krise. Retten til arbejde-lovgivning findes allerede i syvogtyve stater. USAs højesteret kan med et reetableret konservativt flertal opnå det samme resultat endnu hurtigere i kommende retsafgørelser, der fjerner de offentlige fagforeningers muligheder for at fratække fagforeningskontingenter fra lønsedlerne hos de arbejdere, der er omfattet af overenskomsten. Privatisering af skolerne har også som formål at svække lærerforeningerne. Det overordnede mål er at afskaffe arbejdernes faktiske, måske endda juridiske ret til at organisere sig i USA. [62] Selvom Trumps første valg til arbejdsminister, fastfood magnaten, Andrew Puzder, blev tvunget til at trække sig efter folkelige protester og uvilje mod ham hos republikanerne, var hans nominering helt i tråd med denne arbejderfjendtlige kampagne. Puzder viste sig konsekvent at have ignoreret og overtrådt lovgivning vedrørende løn-, sikkerheds- og overarbejde i sin fast food-virksomhed, CKE Restaurants.

Trump's valg til undervisningsminister, milliardæren Betsy DeVos, der længe har været en varm tilhænger af privatisering af offentlige uddannelser, er et angreb på grundlaget for demokratiet i USA. DeVos er stærkt tilhænger af privatskoler og skolekuponer (school vouchers) som har til formål at nedbryde hele det offentlige uddannelsessystem i USA, som hun har kaldt en "blindgyde". Den føderale regering giver relativt få penge til offentlig K-12-uddannelse, som hovedsageligt finansieres af staten og lokalregeringer. De fleste føderale penge går til at hjælpe elever med handicap og fra lavindkomstsamfund. Trump har imidlertid lovet at afsætte 20 milliarder dollars til national finansiering af kuponer, med et forslag, der antager, at de enkelte stater yderlige vil indskyde mere end 100 milliarder dollar, og tage pengene direkte fra offentlig uddannelser. Trumps valg af DeVos viser, at den nye regering vil fokusere på at fremme den maksimale privatisering af offentlige uddannelser i USA, hvilket vil medføre store forskelle i adgangen til uddannelser og ødelægge lærerforeninger og lærernes professionalisme. Men DeVos har mål ud over det. Hun har udtalt, at det i privatiseringen af skolerne "er vores ønske at konfrontere kulturen på måder, der vil fortsætte med at fremme Guds Rige." [63]

Trump- regeringens bestræbelser på at ensrette universiteterne blev tydelig i den nye præsidents reaktion på et oprør, der opstod på UC-Berkeley's campus i begyndelsen af februar, hvor demonstranter stødte sammen med politiet, med krav om aflysning af et foredrag af Milo Yiannopoulos, som dengang var overordnet redaktør af Breitbart (og tæt knyttet til Bannon) og kendt for sine white-supremacist og kvindefjendiske hadtaler. Da Yiannopoulos foredrag blev aflyst,

tweetede Trump, at Berkeley skulle fratages sine føderale midler. [64] Valget af Trump har bragt ny energi til højreorienterede angreb på universiteterne. Nogle dage efter valget meddelte den højreorienterede non-profit organisation, Turning Point USA, at man ville oprette en "overvågningsliste over professorer", som skulle rettes mod mere end to hundrede professorer i USA (inklusive mig) der opfattes som farlige progressive, der skal "overvåges" - et initiativ som har til formål at skræmme universiteterne.

Trump- regeringen forsøger i ekstraordinær grad at bringe mainstream medierne i overensstemmelse med sine neofascistiske mål. Trump har erklæret, at han befinder sig i en "fortsat krig" med medierne, og at journalister er "blandt de mest uærlige mennesker på jorden." Knap en måned inde i sin præsidentperiode tweetede Trump , at mainstream medierne "er det amerikanske folks fjende ", og at New York Times, NBC News, ABC, CBS og CNN alle var " FAKE NEWS. "[65] Der var selvfølgelig ikke tale om rationelle angreb på de kapitalistiske mainstream medier for, hvad Edward Herman og Noam Chomsky har kaldt deres "propagandamodel" - eller den systematiske filtrering af nyheder med det formål at fremme kapitalismen og dennes magtelite, samtidig med at man udelukker eller marginaliserer enhver venstrekritik. Trump kritiserede derimod de mainstream medier, som ikke ejes af Murdoch, for deres generelle forsvar for magtdelingen og de borgerlige frihedsrettigheder.[66] Det drejede sig bl.a. om mediernes skepsis over for Trumps påstand om, at han kun tabte kampen om flest stemmer ved valget på grund af vælgerbedrag, mediernes dækning af hans forbud mod indvandring fra syv overvejende muslimske lande og deres behandling af den nye regerings kontakter med Rusland.

Med et alarmerende eksempel på Goebbels-lignende taktik gav Bannon på en pressekonference i januar pressen besked om at "holde mund" og erklærede, at " Her er medierne oppositionspartiet Medierne har ingen integritet, ingen intelligens, og udfører ikke hårdt arbejde, ". "I er oppositionspartiet. Det er ikke det demokratiske parti. I er oppositionspartiet. Medierne er oppositionspartiet. "Ifølge Bannon skal dette" oppositionsparti " fuldstændigt ensrettes. Målet er , som New York Times bemærkede, at manipulere og skræmme medierne, så de vil "give sig selv mundkurv på". [67]

I et ekstraordinært eksempel på Gleichschaltung igangsatte det Trump-dominerede republikanske parti en "Undersøgelse af Mainstream-mediernes Troværdighed ", en spørgeskemaundersøgelse, der var fuld af ledende spørgsmål, vildledende "fakta" og ideologisk positionering, som den normalt satte National Public Radio kaldte " utroligt forudindtaget".[68] Dette blev snart fulgt op af udelukkelsen af New York Times, CNN, Politico, BuzzFeed og andre medier fra et pressemøde i Det Hvide Hus på grund af deres ufordelagtige historier om Trump-regeringen (Associated Press og Time nægtede som protest at deltage i pressemødet).[69] Bannons Gleichschaltung-strategi er også rettet mod den traditionelle højrefløj . Således erklærede han i december 2016: "National Review og Weekly Standard er begge venstrefløjsblade, og jeg har også til hensigt at ødelægge dem." [70]

I sin generelle ideologiske kampagne anvender Bannon i sit angreb på medierne venstrefløjens sprogbrug - ikke en usædvanlig teknik hos fascistiske og neofascistiske "radikale" - når han betegner "de korporativistiske, globalistiske medier" som fjenden . Alligevel er neofascismens reelle ideologiske drivkraft den ultra-nationalistiske genrejsning af en national racekultur. Bannon har således anvendt Evola-lignende vendinger om USA som "en nation med en kultur og en eksistensberettigelse", baseret på et distinkt "suverænitetets-princip" . [71] Begrebet restaurering af national "suverænitet" er blevet et nøgleprincip for den alternative højre-ideologi, som Breitbart fremmer, og har været anvendt for at retfærdiggøre immigrant-fjendtlige holdninger i Trumps Hvide Hus.[72]

En del af Trump-regeringens magt ligger hos en stort set føjelig og ideologisk højreorienteret republikansk domineret kongres. Men Gleichschaltung strækker sig også til toppen af det

republikanske parti, hvis ledende personer bliver mobbet på plads. En indikation af dette er Bannons ansættelse af Breitbarts Hahn, som er kendt for sine uhæmmede angreb på Paul Ryan og andre ledende republikanere, som sin assistent - en advarsel til det republikanske lederskab om hvad der kunne vente dem, hvis de skulle nægte at spille med på melodien. Hahn er blevet kendt for at anklage Ryan for at flygte fra "sørgende mødre, der forsøger at vise ham billeder af deres børn, som er blevet dræbt på grund af hans dagsorden om åbne grænser." Hun anklagede Ryan for at være "globalist", med forbindelser til kammeratkapitalismen og som hovedmanden bag en "månedlang kampagne for at vælge Hillary Clinton." Her var Gleichschaltung-strategien helt klart rettet mod selve det republikanske parti: "En række republikanere i Repræsentanternes Hus fortalte The Washington Post, at optagelsen af Hahn signalerede Bannons planer om at sætte hende op mod dem, og få hende til at skrive svidende kommentarer om valgte republikanske ledere for at presse Trumps lovgivningsmæssige prioriteringer igennem og ophidse partiets vælgere, hvis det skulle være nødvendigt. [73]

Det der gør etableringen af en neofascistisk præsident så bekymrende, er den amerikanske præsidents enorme tyngde og det langsigtede sammenbrud i magtdelingen i den amerikanske forfatning. Undergravningen af kongressens magt til at erklære krig, der er fastlagt i forfatningen, er velkendt. Desuden er den udøvende magt med Patriot Act og andre foranstaltninger allerede blevet kraftigt styrket i dette århundrede. Ved undertegnelsen af National Defense Authorization Act i 2011 erklærede Barack Obama, at den udøvende magt nu har myndighed til "ubegrænset militær tilbageholdelse uden rettergang af amerikanske borgere", og han fjernede dermed domstolsbeskyttelsen og de individuelle rettigheder, der er givet i forfatningen. Dette er ensbetydende med en enorm udvidelse af præsidentens magt over for retsvæsenet og fortsættelsen af en proces hvor domstolsprøvelsen på stadig flere områder, der har med "national sikkerhed" at gøre, ophæves, en proces der alvorligt har undermineret magtdelingen i den amerikanske forfatning. Med så megen magt overført til præsidenten, er en pludselig forvandling af staten i diktatorisk retning blevet mulig, med tilsyneladende respekt for retsstatsprincippet. Selv om Obama i 2011 erklærede, at han ikke ville godkende militær tilbageholdelse af amerikanske borgere uden rettergang, som han sagde "ville bryde med vores vigtigste traditioner og værdier som nation", stillede han ikke spørgsmålstegn ved om en fremtidig præsident havde juridisk ret til at gøre det, eller kritiserede denne bestemmelse i loven, som ophæver borgernes forfatningsmæssige beskyttelse. Med dette, som Bill Moyers og Michael Winship har kaldt et virtuelt "kup" i den udøvende magt, er der meget mindre sikkerhed for, at Det Hvide Hus vil udøve tilbageholdenhed på dette område.[74]

Trump og svækkelsen af USA's hegemoni

Trump blev valgt til præsident med et løfte om at "gøre Amerika mægtigt igen." I overensstemmelse med den ideologiske skabelon, der blev skitseret af Bannon og Breitbart, udpegede han realiteterne i den fortsatte økonomiske krise eller svage vækst, høj arbejdsløshed, arbejderklassens forværrede økonomiske forhold og svækkelsen af USA på globalt plan. Hans svar var økonomisk og militær nationalisme, "dræning af sumpen" (slut på kammeratkapitalismen) og angreb på "big government". Alt dette var viklet ind i kvindehad, racisme og fremmedhad. Trump lovede at han ville gøre en ende på den økonomiske stagnation, og netop tiltrådt som præsident lovende han en årlig vækstrate på 4 procent sammenlignet med kun 1,6 procent i 2016.[75]

Han erklærede, at han ville skabe arbejdspladser gennem massive infrastrukturinvesteringer, afskaffelse af handelsaftaler, der var ugunstige for USA, fremme investeringer ved at skære i skatter og regler og gennemføre en enorm vækst i de militære udgifter - og samtidig beskytte rettigheder som Social Security og Medicare.

Efter i mange år at have følt sig overset af den dominerende neoliberale ideologi, støttede et stort

antal i den hvide og især mandlige befolkning, der opfattede sig som lavere middelklasse eller som tilhørende den relativt bedre stillede del af arbejderklassen, Trumps økonomisk nationalistiske, og åbenlyst racistiske sag - selvom kun få af dem havde en egentlig forestilling om, hvad det fuldt ud ville medføre.[76] Det faktum, at det demokratiske parti nominerede Hillary Clinton, selve inkarnationen af neoliberalismen, over Bernie Sanders, med hans græsrods-socialdemokratiske kandidatur, passede ind den strategi, som var lagt af Trump og Breitbart.

Trump fik også betragtelig støtte i valgkampen fra "milliardærklassen", især inden for finans, forsikring, fast ejendom og energisektoren, der opfattede hans løfter om at skære selskabsskatter, øge den føderale anvendelse af private firmaer i udvikling af infrastrukturen, og økonomisk nationalisme som noget der alt sammen kunne styrke deres egne positioner. Efter valget udviklede støtten fra Wall Street sig til begejstring, og aktiekurserne steg markant. Mellem Trumps sejr og den 24. februar steg Dow og Nasdaq begge med 13 procent, og Standard and Poors med 10 procent. Entusiasmen skyldtes først og fremmest forventninger om skattelettelse og massiv deregulering.[77] Ifølge det London-baserede Financial Times, skabte "Donald Trump... en festdag for den ene procent." Samtidig blev hans gentagne løfter om investeringer i infrastrukturen for at skabe jobs til den arbejdende befolkning afsløret som stort set svigagtige, et eksempel på "løftebrud." [78]

Selvom det er sandt, at Trump stadig lover en investering på 1 billion dollars i landets fysiske infrastruktur, var det aldrig meningen at det skulle ske i form af direkte føderale udgifter. Trumps handelssekretær, Wilbur Ross, Jr., har udfærdiget en meget tvivlsom rapport, hvori han hævder, at skattekreditter til virksomheder i størrelsesordenen 137 milliarder dollars ville gøre det muligt for private virksomheder at lånefinansiere 1 billion dollars i udgifter til infrastruktur over ti år. Den plan, som Ross har fundet på, er ikke baseret på offentlige udgifter til infrastruktur, men snarere på at give kapital tilbage til kapitalen : en mægtig gevinst for private entreprenører, hvoraf en stor del er subsidier til projekter, der ville være blevet gennemført under alle omstændigheder.[79]

Skønt Trump lovede at bekæmpe kammeratkapitalismen og "dræne sumpen", har han fyldt sin regering med milliardærer og personer fra Wall Street, hvilket gør det klart, at staten vil følge den monopolistiske finanskapitals bud. Ross har aktiver som er værdisat til 2,9 milliarder dollars og er af Forbes blevet kaldt en "grib" og en "konkursrytter." Todd Ricketts, vice-handelsministeren, ejer 5,3 milliarder . Undervisningsministeren, DeVos ejer 5,1 mia., mens hendes bror, Erik Prince, som af Intercept kaldes, "USA's mest berygtede lejesoldat", og er grundlægger af det berygtede Blackwater sikkerhedsfirma, også er Trump-rådgiver. Steven Mnuchin, Trump's finansminister har hundredvis af millioner investeret i en hedgefond. Rex Tillerson, den nye udenrigsminister, var tidligere administrerende direktør for ExxonMobil. Trumps første sytten valg af regeringsmedlemmer (en af dem, Puzder, blev han tvunget til at opgive) havde en samlet formue, der overgår formuen hos en tredjedel af landets befolkning. Heri er ikke medtaget Trumps egen rigdom, som angiveligt er på 10 milliarder dollars. Aldrig før har der været et så rent plutokrati, et så ekstremt eksempel på kammeratkapitalisme, i nogen amerikansk regering.[80]

Det som banede vejen for Trumps neofascistiske strategi og gav den sammenhæng var den dybere langfristede krise i amerikansk politisk økonomi og imperium og hele verdens kapitalistiske økonomi efter den finansielle krise i 2007-09, som satte systemet i en tilstand af økonomisk stagnation uden nogen løsning i syne. Finansialiserings-processen, der er karakteriseret ved øget gældsættelse og markedsbobler, og som i 1980'erne og 90'erne havde hjulpet med til at løfte økonomien ud af en knibe forårsaget af overakkumulation af kapital, var ikke længere mulig i den fornødne målestok.

I 2012 offentliggjorde jeg en bog sammen med Robert W. McChesney med titlen "Endless Crisis", som var baseret på artikler, der var bragt i Monthly Review mellem 2009 og 2012. I indledningen skrev vi:

“Den store finansielle krise og den store recession opstod i USA i 2007 og spredte sig hurtigt over hele verden og markerede det, der synes at være et vendepunkt i verdenshistorien. Selv om den inden for to år blev efterfulgt af en genopretningsfase, befinder verdensøkonomien sig fem år efter starten på krisen stadig i et dødvande. USA, Europa og Japan er fanget i en situation med langsom vækst, høj arbejdsløshed og finansiell ustabilitet, og med nye økonomiske rystelser, der hele tiden opstår, og hvis effekter spredes globalt. Det eneste lyspunkt i verdensøkonomien er globalt set den tilsyneladende endeløse vækst i en håndfuld vækstøkonomier, især Kina. Men den fortsatte stabilitet i Kina er nu også truet. Derfor er den generelle konsensus blandt informerede økonomiske observatører, at den globale kapitalistiske økonomi står over for truslen om langsigtet økonomisk stagnation (kompliceret af udsigten til yderligere finansiell gældsafskrivning. Undertiden benævnes problemet “de tabte årtier”. Det er dette problem med stagnation i den kapitalistiske økonomi som i endnu højere grad end den finansielle krise eller recessionen nu er det store globale spørgsmål.”[81]

Nu, fem år senere, er dette "store spørgsmål" på ingen måde gået væk. Den økonomiske stagnation er rodfæstet. Som Financial Times for nylig erkendte i en artikel, der stillede spørgsmålstegn ved tesen om stagnation, er "...hastighedsgrænsen for væksten i de avancerede økonomier er stadig meget lavere end i tidligere årtier." [82] Den amerikanske økonomi har kun haft en mager 2,1 procent gennemsnitlig årlig vækstrate siden afslutningen af den store recession i 2010. Landet har nu oplevet mere end et årti med mindre end 3 procents vækst. Det er første gang siden man i 1930'erne begyndte at registrere væksten - en periode som også omfatter Den Store Depression.[83] Arbejdsindkomsten for alle andre end den øverste ene procent er faldet dramatisk.[84] Nettoinvesteringer, som normalt driver økonomien frem, er stagnerende og på længere sigt faldende.[85] Arbejdsløshedsprocenten, som tilsyneladende var lav i begyndelsen af 2017, fordi økonomien nærmer sig toppen af konjunkturcyklusen, holdes stort set nede, fordi millioner af mennesker forlader arbejdsstyrken samtidig med at der er en enorm stigning i deltidsarbejde og usikre jobs.[86]

Uligheden i indkomster og formuer i samfundet er i mellemtiden steget kraftigt. Amerikanske husholdningers gæld, nu på 12,6 billioner dollars, er den højeste i et årti. På trods af en aldrende befolkning er ejerskab af boliger i USA på det laveste niveau siden 1965.[87] Disse forhold findes ikke kun i USA. Set under et havde de rigeste lande i G7 (Canada, Frankrig, Tyskland, Italien, Japan, Det Forenede Kongerige og USA) en gennemsnitlig vækst i 2016 på 1,3 procent, efter en lang periode med langsom vækst. EU havde en vækst på kun 1,7 procent i løbet af det sidste årti, 1,8 procent sidste år. (For at sætte disse tal i perspektiv var den gennemsnitlige årlige vækstrate i den amerikanske økonomi under depressionen fra 1929-1939 1,3 procent.) [88]

Disse økonomiske forhold ledsages af en overførsel af produktion fra det globale nord til det globale syd, hvor ca. 70 procent af industriproduktionen nu finder sted i modsætning til omkring 50 procent i 1980.[89] Selvom centrum for dagens monopolistiske finanskapital i Norden fortsætter med at udtrække store økonomiske overskud fra Syd via multinationale selskaber, herunder finansielle institutioner, fører overskuddene som regel ikke længere til produktion i Nord, men øger blot brutto profit-marginerne hos virksomheder, der stimulerer akkumulation i finansielle aktiver. Derfor er der en voksende splittelse mellem den rekordstore koncentration af formuer øverst i samfundet og indkomstskabelsen i den samlede økonomi.[90] Alle de store økonomier i triaden, USA/Canada, Europa og Japan, har oplevet at andelen af indkomster som går til den øverste ene procent er røget i vejret siden 1980- med en stigning på mere end 120 procent i USA mellem 1980 og 2015, selvom økonomien i stigende grad stagnerer. Den øverste tiendedel af formueejere i USA ejer nu mere end 70 procent af landets rigdom, mens den nederste halvdels andel er tæt på nul. De seks rigeste milliardærer i verden - fire af dem er amerikanere - ejer nu mere end den nederste halvdel af verdens befolkning.[91]

I USA kompliceres disse globale forskydninger yderligere af det langsomme fald i det amerikanske hegemoni, som nu har nået et kritisk punkt. Når den amerikanske økonomi i øjeblikket vokser med 1,6 procent og den kinesiske økonomi, på trods af afmatning, vokser med omkring 7 procent, er skriften på væggen for det amerikanske hegemoni i verdensøkonomien blevet tydelig. USA's andel af verdensøkonomien er faldet støt siden 2000. I 2016 meddelte Forbes, at den kinesiske økonomi sandsynligvis vil overhale den amerikanske økonomi inden 2018.[92]. Selvom USA er et langt rigere land, med en meget højere indkomst per indbygger, udgør dette skifte og, ifølge en lang række indikatorer, den mere generelle underminering af det amerikanske hegemoni nu den største globale bekymring for den amerikanske magtstruktur. USA har bevaret sit finansielle hegemoni, herunder dollarens dominans som verdens førende valuta, og er stadig verdens ubestridt førende militærmagt. Men historien tyder på, at intet af dette kan opretholdes i de kommende årtier uden hegemoni i den globale produktion. Obama-æraens strategi, der havde som mål at opretholde det økonomiske hegemoni, ikke blot gennem USA's magt alene men også gennem triadens magt, fejler på grund af den økonomiske stagnation i hele triaden. Dette har ført til et mere økonomisk-nationalistisk perspektiv i både USA og Storbritannien.

I mellemtiden har omstruktureringen af den amerikanske økonomi i forbindelse med dens faldende globale hegemoni bidraget til det udbredte indtryk, at landets svindende globale magt - dramatisk demonstreret af dets endeløse og tilsyneladende forgæves krige i Mellemøsten, som kun har ført til få sejre - er kilden til al den smerte og modgang, der opleves af den lavere middel - og arbejderklassen .[93] De udlændinge, der "tager amerikanske job" og indvandrere, der arbejder for lave lønninger, er således blevet lette mål, der giver næring til en ultimativ nationalisme, som er nyttig for dem, der sidder på magten, og som passer ind i den herskende klasses bekymringer.[94] Resultatet er ikke kun væksten i trumpismen i USA, men også Brexit i Storbritannien, og stærke højrebælgelser i de europæiske kernelande. Som Amin har skrevet,

"Følgende fænomener er uløseligt forbundet med hinanden: oligopolernes kapitalisme; oligarkiernes politiske magt; barbarisk globalisering ; finansialisering; amerikansk hegemoni [nu faldende og derfor endnu mere farlig]; militariseringen af den måde, globaliseringen fungerer på i oligopolernes tjeneste; tilbagegangen for demokratiet; udplyndring af planetens ressourcer; og opgivelsen af udvikling i Syd." [95]

For nylig har Amin kaldt dette "problemet med generaliseret monopolkapitalisme". [96]

Alle fascistiske bevægelser understreger ekstrem nationalisme, fremmedhad og racisme, og er optagede af at forsvare grænser og udvide deres magt med militære midler. Det som kaldes geopolitik eller forsøg på at udnytte den imperialistiske magt i verden gennem kontrol af større dele af kloden og disse områders strategiske ressourcer, opstod i de imperialistiske kampe i begyndelsen af det tyvende århundrede som beskrevet af dets klassiske teoretikere , Halford Mackinder i Storbritannien, Karl Haushofer i Tyskland og Nicholas John Spykman i USA og kan betragtes som integreret i alle monopolkapitalismens faser .[97] I perioden fra Golfkrigen i 1990-91 til 2014 havde den amerikanske geopolitik som mål at genoprette og konsolidere det amerikanske hegemoni i kølvandet på Sovjetunionens forsvinden fra den globale scene - hvilket gjorde USA til den eneste supermagt. Amerikanske strateger på det tidspunkt, som Paul Wolfowitz, var af den opfattelse at målet måtte være at udnytte den begrænsede tid - Wolfowitz så det som et årti eller højst to - der ville gå før en ny rivaliserende supermagt kunne forventes at opstå. Imens kunne USA frit gennemføre regimeforandringer i Mellemøsten og Nordafrika og langs periferien af det tidligere Sovjetunionen. [98]

Denne opfattelse førte til en række amerikansk ledede krige og regimeskift i Mellemøsten, Østeuropa og Nordafrika. Den Persiske Golf var især vigtig, fordi den var af vital strategisk værdi ikke kun geografisk, men også på grund af dens enorme olieressourcer. Men at få kontrol over hele

Østeuropa og at svække Rusland var også afgørende.

NATO's fremstød i Ukraine, hvor man støttede et højre-kup i forsøget på at stække den genfødte supermagt, Rusland, førte til en reaktion fra Vladimir Putin, som annekterede Krim og greb ind i Ukraines grænseregion. Rusland reagerede yderligere ved aggressivt at gribe ind i Syrien, hvilket undergravede forsøget fra USA, NATO og Saudi-Arabien på at bringe Assad-regimet til fald ved at støtte de pro-Salafistiske stedfortræder-militser (som var tilhængere af oprettelsen af en fundamentalistisk sunnistat). I mellemtiden førte ødelæggelsen af Irak som følge af de krige, USA havde stået i spidsen for, og støtten fra Vesten og Golfstaterne til de pro-Salafistiske militser i forbindelse med stedfortræderkrigen i Syrien, til fremvæksten af Islamiske Stat.[99]

Disse grumme kendsgerninger, der udgør, hvad Richard Haass, lederen af Council of Foreign Relations, har kaldt "en verden i uorden", har ført til splittelse i den herskende klasse i USA om den geopolitiske strategi.[100] De fleste fra den herskende klasse og de nationale sikkerhedsinstitutioner var stærkt interesserede i en ny kold krig med Rusland, med Hillary Clinton som fortaler for at introducere no-fly zoner i Syrien, hvilket ville have gjort det nødvendigt at nedskyde både russiske og syriske fly og dermed bringe verden på kanten af en global atomkrig. I modsætning hertil lægger Trump vægt på en détente med Rusland, så USA kan koncentrere sig om en global krig mod "radikal islamisk terrorisme" og en kold-varm krig mod Kina på linje med Bannon's jødisk-kristne krig - som meget ligner Samuel Huntington's forestillinger om "civilisationernes sammenstød". [101] Her smelter islamofobien sammen med en Kina-fobi - og med en latino-fobi, som kommer til udtryk i det såkaldte "forsvar for USA's sydlige grænse".

I Trumps vision om genoprettelsen af amerikansk geopolitisk og økonomisk magt udpeges fjenderne primært efter racemæssige og religiøse kriterier. En fornyet vægt lægges på at placere amerikanske soldater på jorden i Mellemøsten og på flåde-konfrontation med Kina i Det Sydkinesiske Hav, hvor mange af verdens nye oliereserver findes, og som er Kinas sikkerhed for adgang til olie i tilfælde af globale kriser. Resultatet af dette forsøg på at gennemføre en pludselig ændring i USA's geopolitiske strategi har imidlertid ikke kun været strid inden for den regerende klasse i USA mellem neoliberale og trumpistiske neofascister, men også en kamp inden for efterretningsinstitutionerne, som har ført til de lækager, der fældede Flynn.[102]

Trump's geopolitiske strategi er i sidste ende fokuseret mod øst mod Kina i form af trusler om protektionisme kombineret med militær poseren. Den nye regering trak sig med det samme ud af TPP-aftalen, som tilsyneladende ikke duede som instrument til at kontrollere Kina - i stedet foretrak man at buse frem, bl.a. med trusler om en konfrontation med Kina i Det Sydkinesiske Hav.

På toppen af alt dette kommer Trumps erklæring om, at USA skal igangsætte en af de "største militære oprustninger i amerikansk historie." I sit oprindelige budget har han angivet, at han vil øge militæruddgifterne med 54 milliarder dollars eller omkring ti procent af Pentagons nuværende budget.[103] Dette skal sandsynligvis også ses som et middel til at absorbere det økonomiske overskud, da de store investeringer i infrastruktur, der blev lovet under valgkampen, næppe vil kunne føres ud i livet på grund af traditionel modstand fra det republikanske parti. (Som nævnt ovenfor vil Trumps plan om at yde skattekreditter til industrien til investeringer i infrastruktur kun give ringe stimulans til økonomien.)

Kan Trump få økonomisk succes? En analyse i Financial Times fra slutningen af februar tyder på, at "virkningen af Mr. Trumps økonomiske dagsorden yderligere vil forstærke de betingelser, der førte til hans kandidatur. "[104] I betragtning af den dybtliggende stagnation i økonomien og stagnationens strukturelle grundlag i overakkumuleringen af kapital, er ethvert forsøg på at sætte amerikansk økonomi på en anden udviklingsvej fyldt med forhindringer. Tidligere finansminister Larry Summers skriver: "Jeg ville sætte oddsene på at der kommer en amerikansk recession til

omkring 1 til 3 i løbet af det næste år og på over 1 til 2 over de næste 2 år." [105] Hvis dette sker efter et tabt årti med dyb økonomisk stagnation, herunder et ekstremt langsomt økonomisk opsving, vil det blive oplevet som en katastrofe i hele det amerikanske samfund.

Imidlertid må man huske på, at det var Hitler, der først introducerede "keynesianske" økonomiske stimuli ved hjælp af øgede militæruddgifter, privatiseringer og ved at bryde fagforeningernes magt og gennemføre dybe nedskæringer i arbejdernes lønninger.[106] En neo-fascistisk økonomisk strategi ville være en mere ekstrem version af neoliberal nedskæringer, støttet af racisme og krigsforberedelser. Den ville sigte på at befri kapitalen fra reguleringer - og dermed give den monopolistiske finanskapital frie tøjler. Dette ville blive fulgt op af mere aggressive forsøg på at anvende USA's magt direkte på et mere protektionistisk grundlag. På længere sigt vil de økonomiske modsætninger i systemet fortsætte, men den nye økonomiske nationalisme ville sigte på at sikre, at USA under den globale økonomiske stagnation kunne få et større stykke af den globale kage. Ikke desto mindre er en udvidelse af krigsøkonomien fyldt med farer, og den stimulerer produktionen i mindre grad end tidligere.[107] Der er ingen garanti for, at USA vil vinde en handels- og valutakrig eller et globalt våbenkapløb, mens en sådan udvikling kunne være et varsel om den slags voksende konflikter, der historisk har ført til verdenskrig.

Donald Trumps "modstandsdygtige" opstigning

Brechts satiriske skuespil fra 1941 *Der aufhaltsame Aufstieg des Arturo Ui* (Arturo Ui's modstandsdygtige opstigning) var et allegorisk forsøg på at placere Hitlers opstigning i Tyskland i en mere velkendt kontekst - i hvert fald for et amerikansk publikum - med Chicago-gangstere (i dette tilfælde et blomkålsmonopol styret af mafiaen) for at vise, hvordan fascismen i fremtiden kan forhindres. Brechts vigtigste pointe var, bortset fra at strippe de ledende nazistiske skikkelser for ethvert spor af storhed, at fascist-gørelsen af samfundet var en proces, og at hvis de fascistiske teknikker til at opnå magt ved hjælp af propaganda, vold, trusler, intimidering og forræderi blev bedre forstået på et tidligt stadium af den brede befolkning, kunne de modvirkes gennem en bevidst bevægelse nedefra. Brecht var af den overbevisning, at Fascismen ville blive besejret, men at kapitalismens fortsatte eksistens ville betyde, at den ville komme igen: "den livmoder han [Ui eller Hitler] kravler ud fra, vokser sig stadig stærk." [108]

I betragtning af det faktum at neofascismen er trængt ind i Det Hvide Hus, er kendskab til at ensretning nu gennemføres af den udøvende magt afgørende for organiseringen af et systematisk forsvar for magtdelingen og de forfatningsmæssige frihedsrettigheder. Men for at modstå det alternative højre i USA, er venstrefløjens gamle Folkefrontsstrategi, som består i en alliance med den etablerede liberalisme kun praktisk gennemførlig i begrænset omfang og på visse områder, såsom bekæmpelse af klimaændringer, som truer hele menneskeheden eller i bestræbelser på at beskytte grundlæggende politiske rettigheder. For uden reelle strukturelle forandringer vil de eventuelle indledende gevinster, som kunne opnås gennem en sådan alliance, efter al sandsynlighed blive ophævet, når den øjeblikkelige krise er overstået, og det vil få de gamle modsætninger til at genopstå. En effektiv modstandsbevægelse mod højrefløjens kræver derfor opbygning af en stærk antikapitalistisk bevægelse nedefra. En bevægelse der repræsenterer en fuldstændig anderledes løsning, med det mål at skabe epokegørende strukturelle forandringer. Her er målet at overskride kapitalens logik og fremme grundlæggende lighed og bæredygtig menneskelig udvikling.[109] Et sådant oprør må ikke kun rettes mod neofascismen, men også mod neoliberalismen - dvs. den monopolistiske finanskapital. Den må være lige så optaget af kampene mod racisme, kvindehad, fremmedhad, undertrykkelse af LGBTQ-folk, imperialisme, krig og økologisk nedbrydning, som af klasseudbytningen, og det nødvendiggør opbygningen af en bred forenet bevægelse for strukturelle forandringer, eller en ny bevægelse for socialisme.

Det værste under de nuværende forhold tror jeg ville være at trivialisere eller underspille

betydningen af neofascismens indtræden i Det Hvide Hus eller hvordan dette hænger sammen med kapitalisme, imperial ekspansion og global udryddelse (klimaændringer og den stigende fare for atomkrig). I sin erklæring på den Internationale Holocaust Mindedag, erklærede Trump, mens han undgik at nævne drabet på seks millioner jøder, med manikæiske udtryk : "Det er umuligt at fatte den depravering og rædsel som den nazistiske terror nedkaldte over uskyldige mennesker Når vi mindes dem, der døde, er vi dybt taknemmelige over for dem, der risikerede deres liv for at redde de uskyldige... Jeg lover at gøre alt i min magt gennem hele min periode som præsident og mit liv for at sikre, at ondskabens kræfter aldrig igen skal besejre de gode kræfter. "[110]

For mere end tre årtier siden sluttede den venstreorienterede historiker, Basil Davidson, sin bog, *Scenes from the Anti-Nazi War*, med disse ord:

"Nu, i vor tid, er den gamle konkurrence [fascisme over for den demokratiske modstand] genopstået. Selvudnævnte superpatrioter fra den yderste højrefløj ... kvækker med deres frøgtige stemmer med på sangene om en sejr, som de vil have os til at tro, var deres: i virkeligheden var sandheden netop den omvendte. Nye "nationale fronter" kravler ind på scenen, ikke mindre eller mere stupide end nazisterne da de begyndte. Gamle spidsfindigheder erstattes af nye spidsfindigheder, lige så tilsyneladende "respektable og ordentlige" som de gamle var.

Det er alt sammen noget der skal ydes modstand imod. Nu som dengang : men tidligere denne gang. Meget tidligere.[111]

(Oversat af Peer Møller Christensen)

[1] Tidligere fremstillinger af neofascismen i USA kan findes i : "Cornel West on Donald Trump: This Is What Neo-Fascism Looks Like," *Democracy Now!*, December 1, 2016; Henry A. Giroux, "Combating Trump's Neo-Fascism and the Ghost of '1984,'" *Truthout*, February 7, 2017. U.S. neofascism, viewed in this way, can be seen, in the words of Paul A. Baran, as "a fascism sui generis, of a special American variety." Baran [writing as Historicus], "Rejoinder," *Monthly Review* 4, no. 12 (April 1953): 503. The notion of "neo-fascism" first arose in accounts of extreme New Right movements and ideologies in Europe associated with thinkers such as Julius Evola and Alain de Benoist. See Roger Griffin, ed., *Fascism* (Oxford: Oxford University Press, 1995), 311-16.

[2] "Exit Polls, Election 2016," CNN, November 23, 2016, <http://cnn.com>.

[3] Jonathan Rothwell and Pablo Diego-Rosell, "Explaining Nationalist Political Views: The Case of Donald Trump," Gallup draft working paper, November 2, 2016, available at <http://papers.ssrn.com>, 12; Samantha Neal, "Why Trump's Base Differs from the Typical Republican Crowd," *Huffington Post*, August 22, 2016.

[4] "Exit Polls, Election 2016," CNN, November 23, 2016.

[5] Jason Horowitz, "Donald Trump Jr.'s Skittles Tweet Fits a Pattern," *New York Times*, September 20, 2016.

[6] Rothwell and Diego-Rosell, "Explaining Nationalist Political Views," 2.

[7] Richard F. Hamilton, *Who Voted for Hitler?* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1982), 420. Hamilton selv siger at det er umuligt at bekræfte (eller benægte) middelklasse-vælgeres afgørende indflydelse baseret på foreliggende data om valgresultaterne i byområderne i Tyskland i 1931 og 1932 (selv om hans egne data kunne fortolkes som udtryk for det). Ikke desto mindre er det faktum, at fascismen er grundfæstet i den lavere middelklasse eller småborgerskabet af de mest grundlæggende iagttagelser i hele litteratur om fascismens fremkomst, både i 1930erne og i dag, hos

både marxistiske og ikke-marxistiske forfatter. Se, for eksempel, Nicos Poulantzas, *Fascism and Dictatorship* (London: Verso, 1974); Seymour Martin Lipset, *Political Man* (New York: Doubleday, 1960), 134-76. Leon Trotsky skrev at "fascisme er en speciel måde at mobilisere og organisere småborgerskabet i finanskapitalens interesser." Leon Trotsky, *The Struggle Against Fascism in Germany* (New York: Pathfinder, 1971), 455.

[8] Michael H. Kater, *The Nazi Party* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1983), 252; Thomas Childers, *The Nazi Voter* (Chapel Hill, NC: University of North Carolina Press, 1983), 157-59, 166-88, 225-26; Jürgen W. Falter, "How Likely Were Workers to Vote for the NSDAP?" in Conan Fischer, ed., *The Rise of National Socialism and the Working Classes in Weimar Germany* (Providence, RI: Berghan Books, 1996), 9-45.

[9] Trump har naturligvis aldrig været isoleret fra den finansielle verden og milliardærklassen. Se Robert Hackett, "Here Are the Billionaires Supporting Trump," *Fortune*, August 3, 2016.

[10] Paul Baran skrev i 1950'erne, at fraværet af disse faktorer ikke nødvendigvis forhindrede vækst i fascismen i en amerikansk sammenhæng. Man må ikke sammenblende de objektive tendenser med deres ydre former, eller forvente at samfundsmæssige fænomener altid manifesterer sig på samme måde. Baran, "Fascism in America," 181. På samme måde skrev Bertram Gross, "Enhver som er på udkig efter sortskjorter, massepartier eller mænd til hest, vil gå glip af tegnene på en lurende fascisme." Bertram Gross, *Friendly Fascism* (New York: Evans, 1980), 3.

[11] Donald Trump, "Inaugural Address," January 20, 2017, <http://whitehouse.gov>. Om "palingenetisk ultra-nationalisme" som matrix for fascistisk ideologi se Roger Griffin, "General Introduction," in Griffin, ed., *Fascism*, 3-4. On "The Potentially Deadliest Phase of Imperialism" see István Mészáros, *The Necessity of Social Control* (New York: Monthly Review Press, 2015), 97-120.

[12] Bulletin of Atomic Scientists, "It Is Two and a Half Minutes to Midnight," news release, January 25, 2017.

[13] Louis Althusser, *Lenin and Philosophy and Other Essays* (New York: Monthly Review Press, 2001), 85-126.

[14] Richard Falk, "The Dismal Cartography of Trump's Pre-Fascist State (and Opportunities for Progressive Populism)," *Mondoweiss*, January 26, 2017.

[15] Samir Amin, "The Return of Fascism in Contemporary Capitalism," *Monthly Review* 66, no. 4 (September 2014): 1-12.

[16] Se C. B. Macpherson, *The Life and Times of Liberal Democracy* (Oxford: Oxford University Press, 1977); Paul A. Baran and Paul M. Sweezy, *Monopoly Capital* (New York: Monthly Review Press, 1966), 155; Ralph Miliband, *The State in Capitalist Society* (London: Quartet, 1969).

[17] Michael D. Yates, *The Great Inequality* (London: Routledge, 2016).

[18] Bertolt Brecht, *Brecht on Theatre* (London: Methuen, 1974), 47.

[19] Paul M. Sweezy til Paul M. Baran, October 18, 1952, in Baran and Sweezy, *The Age of Monopoly Capital* (New York: Monthly Review Press, forthcoming 2017).

[20] Paul A. Baran to Paul M. Sweezy, October 25, 1952, in Baran and Sweezy, *The Age of Monopoly Capital*. Baran bemærkede i dette brev, at selv om fascisme har tendens til at reducere staten til et princip, er det muligt, at den kan påtage sig formen som "parlamentarisk fascisme", dvs. den

behøver ikke nødvendigvis at være organiseret omkring den udøvende magt. "Det vigtig er", skrev han "at terrorisme, undertrykkelsen, Gleichschaltung, statsdominans osv. indføres i en bestemt konstellation af klasser."

[21] Som Chris Hedges skriver, "Få dage efter at Hitler overtog magten i 1933, indførte han et forbud mod alle homoseksuelle og lesbiske organisationer. Han beordrede razziaer mod steder hvor homoseksuelle mødtes, voldsomt med ransagningen af Institut for Seksualforskning i Berlin, og eksileringen af instituttets leder, Magnus Hirschfeld. Tusindvis af bøger fra instituttets bibliotek blev kastet på bålet. At homoseksuelle og lesbiske mistede deres rettigheder blev støttet af den tyske kirke. Men denne kampagne retfærdiggjorde taktikker uden for loven, der senere skulle blive anvendt af andre." Chris Hedges, *American Fascists* (New York: Free Press, 2006), 201. See also Ralf Dose, *Magnus Hirschfeld* (New York: Monthly Review Press, 2014).

[22] Se Franz Neumann, *Behemoth* (New York: Oxford University Press, 1942), 62-82. Dette er den klassiske beskrivelse af udviklingen i den nazistiske stat og dens forbindelser til økonomien. Selv om den "totalitære stat", (som ikke må forveksles med det senere liberale bjerg "Totalitarianisme") er fascismens ideal, så var den i virkeligheden meget mindre monolitisk og mere kaotisk. I den klassiske fascisme var en "dual stat" bestående af statsapparatet og partiet typisk, og centraliseringen af statsmagten forhindrede ikke en situation, hvor staten holdt op med at fungere fuldt ud som stat i alle henseender, og ikke længere udførte alle de opgaver den havde hos Thomas Hobbes's *Leviathan*. Af denne grund valgte Neumann Hobbes' begreb *Behemoth*, som omhandler den lange parlamentariske periode som titlen på sin bog. Se Neumann, *Behemoth*, 459-60; Slavoj Žižek, *Did Somebody Say Totalitarianism?* (London: Verso, 2001), 1-3

[23] Poulantzas henviser til den fascistiske stat som "relativt autonom" i forhold til monopolkapitalen. Det forekommer mere hensigtsmæssigt at vende vægten og henvise til økonomien og monopolkapitalen som stærkt autonome. Monopolkapitalen foretrækker en liberal demokratisk stat, men er villig til at tiltræde den fascistiske forvaltning af den politiske økonomi, så længe privat monopolistisk kapitalakkumulation må fortsætte og endog styrkes inden for de fascistiske "overstrukturer". Se Poulantzas, *Fascism and Dictatorship*, 85. I det nazistiske Tyskland blev den stærke kapitalstyring kun forstyrret under krigen, da Albert Speer var ansvarlig for at organisere industrien til krigsindsatsen. See Franz Neumann and Paul M. Sweezy, "Speer's Appointment as Dictator of the German Economy," in Franz Neumann, Herbert Marcuse, and Otto Kirchheimer, *Secret Reports on Nazi Germany* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2013), 48-60.

[24] Benito Mussolini, "Plan for the New Italian Economy (1936)," in Carlo Celli, ed., *Economic Fascism* (Edinburgh, VA: Axios, 2013), 277-80.

[25] Hitler quoted in Konrad Heiden, *Der Fuehrer* (Boston: Houghton Mifflin, 1944), 287; Robert W. McChesney and John Nichols, *People Get Ready* (New York: Nation, 2016), 38.

[26] Maxine Y. Sweezy (also under Maxine Y. Woolston), *The Structure of the Nazi Economy* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1941), 27-35. See also Gustav Stolper, *German Economy, 1870-1940* (New York: Reynal and Hitchcock, 1940), 207; Germà Bel, "The Coining of 'Privatization' and Germany's National Socialist Party," *Journal of Economic Perspectives* 20, no. 3 (2006): 187-94, "Against the Mainstream: Nazi Privatization in 1930s Germany," University of Barcelona, <http://ub.edu>.

[27] Nicos Poulantzas, *Fascism and Dictatorship* (London: Verso, 1974), 344.

[28] Karl Dietrich Bracher, "Stages of Totalitarian 'Integration' (Gleichschaltung): The Consolidation

of National Socialist Rule in 1933 and 1934," in Hajo Holburn, ed., *Republic to Reich* (New York: Vintage, 1972), 109–28; Robert O. Paxton, *The Anatomy of Fascism* (New York: Vintage, 2005), 123–24; Emmanuel Faye, *Heidegger* (New Haven, CT: Yale University Press, 2009), 39–58.

[29] Faye, *Heidegger*, 151–54; Carl Schmitt, "The Legal Basis of the Total State," in Griffin, ed., *Fascism*, 138–39.

[30] Bracher, "Stages of Totalitarian 'Integration,'" 118–22. On the Reichstag fire, see John Mage and Michael E. Tigar, "The Reichstag Fire Trial, 1933–2008," *Monthly Review* 60, no. 10 (March 2009): 24–49.

[31] Bracher, "Stages of Totalitarian 'Integration,'" 122–24.

[32] Faye, *Heidegger*, 39–53, 118, 154–62, 316–22; Richard Wolin, ed., *The Heidegger Controversy* (Cambridge, MA: MIT Press, 1993).

[33] Bracher, "Stages of Totalitarian 'Integration,'" 124–28. Here what Bracher called the third and fourth stages of Gleichschaltung in the German case are treated as one.

[34] Paxton, *Anatomy of Fascism*, 123.

[35] See Oliver Staley, "There's a German Word that Perfectly Encapsulates the Start of Trump's Presidency," *Quartz*, January 26, 2017; Shawn Hamilton, "What Those Who Studied Nazis Can Teach Us About the Strange Reaction to Donald Trump," *Huffington Post*, December 19, 2016; Ron Jacobs, "Trumpism's Gleichschaltung?" *Counterpunch*, February 3, 2017.

[36] Amin, "The Return of Fascism," 2.

[37] Trump, "Inaugural Address"; Joseph Stiglitz, "How to Survive the Trump Era," *Project Syndicate*, February 20, 2017, <http://project-syndicate.org>; "Miller and Bannon Wrote Trump Inaugural Address," *The Hill*, January 21, 2017, <http://thehill.com>.

[38] Ifølge *Vanity Fair*, fra August 2016, "Udtrykte Bannon... usikkerhed om den politiske ægthed hos personer i Trump's kampagnestab. Trump er et redskab for os.... jeg ved ikke om han er klar over det eller ej." Ken Stern, "Exclusive: Stephen Bannon, Trump's New C.E.O., Hints at His Master Plan," *Vanity Fair*, August 17, 2016.

[39] "President Bannon?" *New York Times*, January 30, 2017.

[40] Andrew Marantz, "Becoming Steve Bannon's Bannon," *New Yorker*, February 13, 2017.

[41] Gwynn Guilford and Nikhil Sonnad, "What Steve Bannon Really Wants," *Quartz*, February 5, 2017; Steve Reilly and Brad Heath, "Steve Bannon's Own Words Show Sharp Break on Security," *USA Today*, January 31, 2017.

[42] Steve Bannon, Remarks via Skype at the Human Dignity Conference, the Vatican, Summer 2014, transcribed in J. Lester Feeder, "This is How Steve Bannon Sees the World," *Buzzfeed*, November 15, 2016.

[43] Bannon, Remarks at the Human Dignity Conference; Jason Horowitz, "Steve Bannon Cited Italian Thinker Who Inspired Fascists," *New York Times*, February 10, 2017.

[44] Julius Evola, "Fascism: Myth and Reality" and "The True Europe's Revolt Against the Modern

World," in Griffin, ed., *Fascism*, 317-18, 342-44; Paul Furlong, *Social and Political Thought of Julius Evola* (London: Routledge, 2011), 77, 89. Umberto Eco har Evola "en af de mest respekterede fascistiske guruer." Umberto Eco, "Ur-Fascism," *New York Review of Books*, June 22, 1995.

[45] Bannon, Remarks at the Human Dignity Conference.

[46] Anjali Singhvi and Alicia Parlapiano, "Trump's Immigration Ban: Who Is Barred and Who Is Not," *New York Times*, February 3, 2017; Ben Rosen, "Up Close and Personal: How Trump's Attacks Against the Judiciary Are Different," *Christian Science Monitor*, February 9, 2017.

[47] Philip Rucker and Robert Barnes, "Trump to Inherit More than 100 Court Vacancies, Plans to Reshape Judiciary," *Washington Post*, December 25, 2016; "Trump's Order May Mark 11 Million Undocumented Immigrants for Deportation: Experts," *ABC News*, January 26, 2017; Donald Trump, "Remarks by President Trump in Joint Address to Congress," February 28, 2017.

[48] Donald Trump, "Presidential Memorandum Organization of the National Security Council and the Homeland Security Council," January 28, 2017; Edward Price, "I Didn't Think I Would Ever Leave the CIA," *New York Times*, February 20, 2017; Linda Qiu, "The National Security Council 'Shakeup,'" *Politifact*, February 1, 2017.

[49] Julie Smith and Derek Chollet, "Bannon's 'Strategic Initiatives' Cabal Inside the NSC is Dangerous Hypocrisy," *Foreign Policy Shadow Government* blog, February 1, 2017; "Bannon Builds a New Node of Power in the White House," *Daily Beast*, January 31, 2017.

[50] Heather Timmons, "Trump Wants a Billionaire Best Known for Selling Semi-Automatic Rifles to Rein in U.S. Spy Agencies" *Quartz*, February 16, 2017; "Trump Asks Billionaire Steve Feinberg to Review Intel Agencies," *NBC News*, February 16, 2017; James Risen and Matthew Rosenberg, "White House Plans to Have Trump Ally Review Intelligence Agencies," *New York Times*, February 15, 2017; "30 Most Powerful Private Security Companies in the World," *Security Degree Hub*, <http://securitydegreehub.com>.

[51] Josh Dawsey, "Trump's Advisers Push Him to Purge Obama Appointees," *Politico*, March 3, 2017.

[52] Philip Rucker and Robert Costa, "Bannon Vows a Daily Fight for 'Deconstruction of the Administrative State,'" *Washington Post*, February 23, 2017; "Trump Adviser Hails 'New Political Order,'" *BBC*, February 23, 2017.

[53] Chris Arnold, "President Trump to Cut Regulations by '75 Percent,'" *National Public Radio*, January 24, 2017.

[54] Damian Carrington, "Green Movement 'Greatest Threat to Freedom,'" Says Trump Adviser," *Guardian*, January 30, 2017.

[55] Henry Fountain, "Trump's Climate Contrarian: Myron Ebell Takes on the E.P.A.," *New York Times*, November 11, 2016.

[56] Foster, "Trump and Climate Catastrophe"; Carrington, "Green Movement 'Greatest Threat to Freedom!"; Penny Lewis, "What's Coming for Unions under President Trump," *Labor Notes*, January 19, 2017; Matthew Rozsa, "House Republicans Support Rule That Could Allow Them to Pay Individual Federal Workers \$1," *Salon*, January 6, 2017 ; Rafi Letzter, "Trump's Budget Could Cut 3,000 Staff from the EPA, Report Suggests," *Business Insider*, March 1, 2017, <http://businessinsider.com>; "White House Proposes Steep Budget Cut to Leading Climate Science

Agency,"Washington Post, March 3, 2017.

[57] Oliver Milman, "Standing Rock Sioux Tribe Says Trump is Breaking Law with Dakota Access Order,"Guardian, January 22, 2017.

[58] David Pluviose, "Cornel West: We're All Responsible for Gangster Trump," Diverse, January 25, 2017, <http://divereducation.com>.

[59] Eric Tucker, "Sessions: US to Continue Use of Privately Run Prisons," Associated Press, February 23, 2017; "Donald Trump Defends Racial Profiling in Wake of Bombings," CNN, September 19, 2016; "Donald Trump: Black Lives Matter Calles for Killing Police," CBS News, July 19, 2016; John Hayward, "Petition to Designate Black Lives Matter as Terrorist Group Approaches 100K Signatures," Breitbart, July 11, 2016, <http://breitbart.com>.

[60] Sarah Posner, "Leaked Draft of Trump's Religious Freedom Order Reveals Sweeping Plans to Legalize Discrimination,"Nation, February 1, 2107.

[61] Jeff John Roberts, "Trump Picks Religious Liberty Defender Gorsuch for Supreme Court,"Fortune, January 31, 2017.

[62] Lewis, "What's Coming for Unions"; Michael Paarlberg, "With All Eyes on Trump Republicans Are Planning to Break Unions for Good,"Guardian, February 2, 2017.

[63] Kevin Carey, "Why Betsy DeVos Won't Be Able to Privatize U.S. Education,"New York Times, November 23, 2016; Kristina Rizga, "Betsy DeVos Wants to Use America's Schools to Build 'God's Kingdom,'"Mother Jones, Marts/April 2017.

[64] Amy X. Wang, "Trump Is Picking Free-Speech Fight with the University that Birthed the Free Speech Movement," Quartz, February 2, 2017; Abby Ohlheiser, "Just How Offensive Did Milo Yiannopoulos Have to Be to Get Banned from Twitter?"Washington Post, July 21, 2016. Yiannopoulos resigned from Breitbart in mid-February 2017 amid a growing scandal over his active promotion of pederasty.

[65] Max Greenwood, "Trump Tweets: The Media Is the 'Enemy of the American People,'" The Hill, February 17, 2017.

[66] David Bauder, "Trump's 'Running War' on the Media Undermines Trust," Associated Press, January 23, 2017. Edward Herman, "The Propaganda Model Revisited," in Robert W. McChesney, Ellen Meiksins Wood, and John Bellamy Foster, eds., *Capitalism and the Information Age* (New York: Monthly Review Press, 1998), 191-205.

[67] Michael M. Grynbaum, "Trump Strategist Stephen Bannon Says Media 'Should Keep Its Mouth Shut,'"New York Times, January 26, 2017; Jim Rutenberg, "In Trump Era, Censorship May Start in the Newsroom,"New York Times, February 17, 2017.

[68] Danielle Kurtzleben, "The Trump Media Survey Is Phenomenally Biased. It's Also Useful," National Public Radio, February 17, 2017.

[69] Lukas I. Alpert, "Some Media Excluded from White House Briefing,"Wall Street Journal, February 24, 2017.

[70] Grant Stern, "My Mouth is Shut, So You Can Read Steve Bannon's Words; He Runs America Now," Huffington Post, January 30, 2017.

[71] Rucker and Costa, "Bannon Vows a Daily Fight"; Max Fisher, "Stephen K. Bannon's CPAC Comments, Annotated and Explained," *New York Times*, February 24, 2017.

[72] Daniel Horowitz, "Trump's Executive Orders for American Sovereignty Are Game Changers," *Conservative Review*, January 25, 2017, <http://conservativereview.com>; "7 Steps to Reclaiming Our Sovereignty," *Breitbart*, July 17, 2014; Nick Hallet, "Euro-sceptic Parties Sign 'Stockholm Declaration' Pledging to Defend Sovereignty, Defeat Radical Islam," *Breitbart*, November 5, 2016. See also Furlong, *Social and Political Thought of Julius Evola*, 77.

[73] Robert Costa, "Trump's Latest Hire Alarms Allies of Ryan—and Bolsters Bannon," *Washington Post*, January 33, 2017; Marantz, "Becoming Steve Bannon's Bannon"; Bill Moyers and Michael Winship, "Donald Trump's Mission Creep Just Took a Giant Leap Forward," *Moyers and Company*, February 1, 2017, <http://billmoyers.com>.

[74] Barack Obama, "Statement by the President on H.R. 1540," December 31, 2011, <http://obamawhitehouse.archives.gov>; Jean-Claude Paye, "Sovereignty and the State of Emergency," *Monthly Review* 68, no. 8 (January 2017): 1-11; Carl Mirra, "The NDAA and the Militarization of America," *Foreign Policy in Focus*, February 10, 2012, <http://fpif.org>; Michael E. Tigar, "The National Security State: The End of Separation of Powers," *Monthly Review* 66, no. 3 (July-August 2014): 136-59.

[75] Bob Bryan, "Trump Is Officially Making an Economic Promise that Will Be Almost Impossible to Keep," *Business Insider*, January 22, 2017.

[76] En særdeles indfølt sociologisk beskrivelse af de interesser og synspunkter, der danner grundlag for Trump's appel til hvide arbejderklasse-vælgere kan findes i Arlie Russell Hochschild, *Strangers in their Own Land* (New York: New Press, 2016), 221-30.

[77] Michelle Celarier, "Meet the Wall Street Titans Who Back Trump," *New York*, June 22, 2016; Ben White and Mary Lee, "Trump's 'Big Fat Bubble' Trouble in the Stock Market," *Politico*, February 24, 2017.

[78] Edward Luce, "Donald Trump is Creating a Field Day for the 1%," *Financial Times*, February 26, 2017.

[79] Steven Mufson, "Economists Pan Infrastructure Plan Championed by Trump Nominees," *Washington Post*, January 17, 2017; Wilbur Ross and Peter Navarro, "Trump Versus Clinton on Infrastructure," October 27, 2016; Donald Trump, "Remarks by President Trump in Joint Address to Congress," February 28, 2017.

[80] Alan Rappoport, "Steven Mnuchin, Treasury Nominee, Failed to Disclose \$100 Million in Assets," *New York Times*, January 19, 2017; Dan Kopf, "Trump's First 17 Cabinet Picks Have More Money than a Third of All Americans," *Quartz*, December 15, 2016; David Smith, "Trump's Billionaire Cabinet Could Be the Wealthiest Administration Ever," *Guardian*, December 2, 2016; Jeremy Scahill, "Notorious Mercenary Erik Prince Advising Trump from the Shadows," *The Intercept*, January 17, 2017, <http://theintercept.com>.

[81] John Bellamy Foster and Robert W. McChesney, *The Endless Crisis* (New York: Monthly Review Press, 2012), 1.

[82] "Whatever Happened to Secular Stagnation?" *Financial Times*, February 26, 2017. On the deeper causes of secular stagnation, see Harry Magdoff and Paul M. Sweezy, *Stagnation and the Financial Explosion* (New York: Monthly Review Press, 1987).

- [83] Center for Budget Priorities, "Chart Book: The Legacy of the Great Recession," February 10, 2017, "U.S. Economy Set to Grow Less than 3% for the Tenth Straight Year," Market Watch, December 22, 2015, <http://marketwatch.com>.
- [84] Michael W. L. Elsby, Bart Hobijn and Aysegul Sahin, "The Decline of the U.S. Labor Share," Federal Reserve Bank of San Francisco Working Paper 2013-27, September 2013; Fred Magdoff and John Bellamy Foster, "The Plight of the U.S. Working Class," Monthly Review 65, no. 8 (January 2014): 1-22.
- [85] Timothy Taylor, "Declining U.S. Investment, Gross and Net," Conversable Economist blog, February 17, 2017,.
- [86] R. Jamil Jonna and John Bellamy Foster, "Marx's Theory of Working-Class Precariousness: Its Relevance Today," Monthly Review 67, no. 11 (April 2016): 1-19.
- [87] "U.S. Household Debts Climbed in 2016 by Most in a Decade," Wall Street Journal, February 16, 2017; Andrew Haughwout, Richard Peach, and Joseph Tracy, "A Close Look at the Decline of Homeownership," Federal Reserve Bank of New York, Liberty Street Economics blog, February 17, 2017, <http://libertystreeteconomics.newyorkfed.org>.
- [88] Ben Chu, "The Chart that Shows the UK Is No Longer the Fastest Growing G7 Economy," Independent, February 23, 2017; "European Union GDP Annual Growth Rate," Trading Economics, <http://tradingeconomics.com>; Bureau of Economic Analysis, "GDP and Major NIPA Series, 1929-2012," Survey of Current Business (August 2012): 188 (Table 2a).
- [89] Foster and McChesney, The Endless Crisis, 128.
- [90] John Bellamy Foster, "The New Imperialism of Globalized Monopoly-Finance Capital," Monthly Review 67, no. 3 (July-August 2015): 11-20.
- [91] Paul Buchheit, "These 6 Men Have as Much Wealth as Half the World's Population," Ecowatch, February 20, 2017. På mindre end et år der dette antal skrumpet ind fra 8 til 6, ifølge en undersøgelse foretaget i 2016 af Oxfam ("Just 8 Men Own Same Wealth as Half the World," 16. januar, 2017. Also see Michael Yates, "Measuring Global Inequality," Monthly Review 68, no. 6 (November 2016): 3-4.
- [92] Mike Patton, "China's Economy Will Overtake the U.S. in 2018," Forbes, April 29, 2016.
- [93] Mange af dem, der ser sig selv som placeret i den "lavere middelklasse" tilhører sandsynligvis arbejderklassen som det fremgår af de fleste objektive målinger. En skarp afgrænsning er derfor vanskelig at definere. En objektiv vurdering af størrelsen af den amerikanske arbejderklasse findes i R. Jamil Jonna and John Bellamy Foster, "Beyond the Degradation of Labor," Monthly Review 66, no. 5 (October 2014): 1-23.
- [94] Et marxistisk perspektiv på immigration en og den amerikanske arbejderklasse findes i David L. Wilson, "Marx on Immigration: Workers, Wages, and Legal Status," Monthly Review 68, no. 9 (February 2017): 20-28.
- [95] Samir Amin, "Seize the Crisis!" Monthly Review 61, no. 7 (December 2009): 3.
- [96] Amin, "The Return of Fascism," 3; "The Surplus in Monopoly Capitalism and the Imperialist Rent," Monthly Review 64, no. 3 (July-August 2012): 78-85.

- [97] John Bellamy Foster, "The New Geopolitics of Empire," *Monthly Review* 57, no. 8 (January 2006): 1-18.
- [98] General Wesley K. Clark, *Don't Wait for the Next War* (New York: Public Affairs, 2014), 37-40; John Bellamy Foster, *Naked Imperialism* (New York: Monthly Review Press, 2006).
- [99] J.S Defence Intelligence Agency Report on Iraq, 2012, declassified 2015, available at <http://judicialwatch.org>; Pepe Escobar, "The U.S. Road Map to Balkanize Syria," RT, September 22, 2016; Samir Amin, *Russia and the Long Transition from Capitalism to Socialism* (New York: Monthly Review Press, 2016), 104, 127-28, *The Reawakening of the Arab World* (New York: Monthly Review Press, 2016), 14, 79; Diana Johnstone, *Queen of Chaos* (Petrolia, CA: Counterpunch, 2015).
- [100] Richard Haass, *A World in Disarray* (New York: Penguin, 2017).
- [101] Samuel P. Huntington, *The Clash of Civilizations* (New York: Simon and Schuster, 2011).
- [102] See Gareth Porter, "How the 'New Cold Warriors' Cornered Trump," *Consortium News*, February 25, 2017, <http://consortiumnews.com>.
- [103] Emily Stephenson and Steve Holland, "Trump Vows Military Build-Up, Hammers Nationalist Themes," *Reuters*, February 25, 2017; Michael D. Shear and Jennifer Steinhauer, "Trump to Seek \$54 Billion Increase in Military Spending," *New York Times*, 27. februar, 2017.
- [104] Luce, "Donald Trump Is Creating a Field Day for the 1%."
- [105] Larry Summers, "I'm More Convinced of Secular Stagnation than Ever Before," *Washington Post*, February 17, 2017.
- [106] Michał Kalecki, *The Last Phase in the Transformation of Capitalism* (New York: Monthly Review Press, 1972), 65-73.
- [107] Svækkelsen af den militærudgifters stimulerende effekt på økonomien er tidligt blevet beskrevet, se Baran and Sweezy, *Monopoly Capital*, 213-17.
- [108] Bertolt Brecht, *Collected Plays*, vol. 6 (New York: Vintage, 1976), 301.
- [109] See István Mészáros, "The Critique of the State: A Twenty-First Century Perspective," *Monthly Review* 67, no. 4 (September 2015): 23-37; *The Necessity of Social Control*.
- [110] Donald Trump, "Statement by the President on International Holocaust Remembrance Day," 27 januar, 2017.
- [111] Basil Davidson, *Scenes from the Anti-Nazi War* (New York: Monthly Review Press, 1980), 278.